

Сонетни Записки

ТОМ V

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2018

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

1401.

Със Бога бизнесът се прави трудно –
Парични преводи са непознати
И безсъмнено няма нищо чудно,
Че малко са добрите резултати.

От църквите Бог нищо не печели,
Парите се приемат от Синода,
Където алчността е без предели,
А бедността остава за народа.

Иконите със Неговото име
От Гроба Божи са и от Голгота
Печалбите обаче са незрими,
Те влагат се на попа във имота.

На Бог обаче кой да му е крив,
Щом иска все да бъде милостив?!

1402.

Народите са два във обща нация:
Престъпници и жертвите за скубане,
И в диктатура, и във демокрация
Са заедно в годините изгубени.

Крадци при Соца бяха комунистите,
Последва мутренско преображение
И комунисти пак са активистите
От първо, второ, трето поколение.

Политбюро отново е във челото,
Залостено зад многобройни бордове,
Където уж подготвяло опелото
На социалистическите лордове.

И, както Ленин учеше света,
Най-важен е въпросът за властта.

1403.

Беда, далеч от всякакво разбиране,
Тежи на слабите ни рамене:
Бандитите ни са организирани,
А хубавата ни държава – не.

Отдавна страстно търсим обяснение
От министерства, съд и прокурор,
От полицейските подразделения
И даже от Софийския затвор.

Големи шефове повдигат веждите,
Били заети с по-важни неща,
Но ние си запазваме надеждите
За ред във Центъра и по места.

Навярно хора със подобна страст
Са дълго чакали и преди нас.

1404.

Понятие “потомствени мръсници”
Възниква в тираничния режим,
Когато куп продажни политици
Потомствено ще трябва да търпим.

Наследниците си от твърде рано
Успяват в подлостта да посветят
И те в партийно общество отбрано
Да продължат престъпния им път.

Редиците попълват се отново
Със вярна идеологична сган,
А населението е готово
За всеки следващ петгодишен план.

И тази продължителна агония
Те смятат за обществена хармония.

1405.

Ако нямаше споразумения
В БКП какво ще нарушават?
Поколения след поколения
С непочтенността си те се славят.

Хиляди в Унгария загинаха
В бурята през петдесет и шеста
И наивността си те проклинаха,
Вярвайки на комунисти в жеста.

Мирни преговори комунистите
На въстаниците обещаха
И повярвайки идеалистите
В Брежневски капан се озоваха.

Бяха всичките до крак избити
А телата им във Сибир скрити.

1406.

*„Най-честните хора винаги са били най-добрите
лъжци”*

*–Джек Барски, последният агент на КГБ в
САЩ*

Да имитираш честност е задача,
Решавана успешно от мнозина,
Като започнем от картоиграча
И стигнем до партийната машина.

Изглежда във човешката природа
Е вложена способност интересна –
Човек да слага маска за изгода,
Уверен, че му дава външност честна.

И колко обещания напразни
Изглеждат верни зад подобна маска!
И колко граждани благообразни
Порокът към греха безспирно тласка!

Но от науката това се счита,
Че е вродено средство за защита.

1407.

Понякога си спомням за червените
И тяхната жестока власт над нас,
За унижените и оскърбените
И вождовете в профил и анфас.

С какво необозримо лицемерие
Говореха за робските права! –
Но който им гласуваше доверие,
Заплащаше прескъпо за това.

Правата си стояха във витрината
За снимки на наивни чужденци
И за да крият мъките в Родината,
Създадени от група подлещи.

А който си потърсеше правата,
Заплащаше за смелостта с главата.

1408.

“Всеки човек носи в себе си цялото човечество”

–Мишел Монтен

От времето на стария Монтен
Човеците се удесеторяват...
Човечество да носиш всеки ден? –
От нас не всички могат да го правят.

Успяват хора от особен вид,
Изпратени нарочно от Небето,
Да пазят обществото от фалит,
Защото е от златото превзето.

Живеят рядко те до старини,
Но хубавите изрази живеят
И словото делата ще смени...
Тъй трудностите ни ще намалеят.

Монтен е бил писател, не поет,
А също, казват, превъзходен кмет.

1409.

Предателството? – Смелост или страх?
Изглежда, че е смесица от двете.
Дали е героизъм или грях
Впоследствие решават вековете.

Големите предатели красят
Банкнотите на не една държава,
Щом властите могли са да решат,
Че делото им почит заслужава.

Във сложните сегашни времена
За правдата се мисли рядко пряко –
Без оглед на платената цена
Ще трябва да се тегли тя двояко.

Събитията по Земята цяла
Не се докосват никога с морала.

1410.

Да си забележителна посредственост
Е щастие в партийния живот,
Защото нямаш никаква ответственост,
А речите ти слуша цял народ.

От думите ти научават хората
За славния едностранен друм,
Където Партията е опората
На всеки, който няма много ум.

Животът ти прилича на лалетата,
Без да завързваш плод цъфтиш навред
И хубав пример даваш на момчетата
Как ценен е партийният билет.

А току-виж на славата под бремето
За пенсията ти дошло е времето.

1411.

Твърдеше Аристотел с основание,
Че цялото е повече от частите
Обаче под влияние на страстите
Отхвърлихме това без колбание.

За Партията, като част от цялото,
Бе обявено, че е над народа ни,
А ние всички сме ѝ верноподани
От идването ѝ на власт в началото.

Тя дава хляб на свойте почитатели
Със още много други допълнения,
Но без да дава право на съмнения
Във нейните безсмъртни основатели.

А те с различна степен на продажност
Възпяват я и си придават важност.

1412.

Навремето турските поробители са забранявали думата “свобода” даже в речниците.

Каква е тази сила експлозивна,
Затворена в едно едничко слово –
Велика, импулсивна и пробивна,
Като сърце на жертвеност готово?!

Със сянката си Свободата стряска
Империи, приемани за вечни,
А грубата ѝ смъртоносна ласка
Руши прегради близки и далечни.

Не искат тя да се чете и пише,
Но в мислите ни винаги витае,
Дори тираните и Господ свише
Треперят, спомняйки си тя каква е.

Преследвана, ругана и отричана,
От слабите е винаги обичана.

1413.

Да бъде със успех несправедлив
Човек се учи бързо през годините,
Целта му щом е да остане жив
На комунизма ален сред пустините.

Те са пустеещи от край до край,
Макар и всички да са пренаселени
С агенти, призоваващи “Признай!”
Нещастници преди да са разстреляни.

Разцъфва се несправедливостта,
Превръщайки се в ярко всекидневие
В режимите, венчани със смъртта,
А десният е победен от левия.

За справедливостта пристигна вест,
Че е под предварителен арест.

1414.

*На 6 август 1945 в Хирошима от атомния взрив
за секунди са загинали десетки хиляди хора.*

Големите убийци са известни,
Наполеон, Атила, Тамерлан,
А има също днешни – леви, десни,
С готов човеконенавистен план.

И все пак не това е Хирошима,
Тя тест със друг размер е според мен
И идва да покаже дали има
Предел в погром, за друг предназначен.

Оказа се че няма. Стана ясно –
Безброй убити от една ръка!
За генералите ни е прекрасно
И двойно по-прекрасно за ЦеКа.

Възможността за общо изстребление
Добива днес реално измерение.

1415.

Съчувствие по време на война,
Каква красива гледка на екрана!
Воюващи, обвзети от вина,
Един на друг лекуват тежка рана.

В реалната война не е така,
“Убивай, иначе ще те убият!”
Човешка кръв тече като река
И журналисти трябва да я крият.

Безименна омраза дава тон
На битките за някаква идея
Далече от моралния закон
И ти си длъжен да умреш за нея.

А нормите за водене на боя
Са същите от времето на Троя.

1416.

Да бъдеш подчинен на някого е основно човешко право.

–Из пещерния Кодекс

Човек напразно иска да избяга
От стадния инстинкт на своя род
И роб е на дебелията тояга,
Която го преследва цял живот.

Тя много лесно се преобразява,
Веднъж е премиер, а друг път цар,
Но робът постоянно роб остава
Под скиптър на някой господар.

Това получено е във наследство
От старите маймунски времена
И демокрацията като средство
Едва ли има някаква вина.

За този, който все от страх трепери,
Началник винаги ще се намери.

1417.

У нас писателят рецидивист
От чужда мъка щастие си прави
И робството с таланта си нечист
Като прекрасна наша участ слави.

Но ето, че настъпва нов момент
И той (естествено!) не го пропуска,
Писателчето става дисидент
И Митеран го кани на закуска.

А истинският войн за свобода
Лежи убит във братската могила
Без паметник, без надпис, без следа,
Че майка някога го е родила.

Там чака със следсмъртно отчаяние
Писател да го надари с внимание.

1418.

За колективен мозък се говори
Необичайно често напоследък
Със убеденост, той че ще се бори
За благоденствие и за напредък.

Отнася ли се за хемороиди,
Кой ще повярва, че са колективни?
Тук лесно е за всекиго да види,
Че те са лични! Лични и противни!

Как едни части се обобществяват,
А други продължават да са частни
Невероятно много удивляват,
Но те на разума не са подвластни.

Езикът ни (на мене ми се струва)
Обича често с нас да се шегува.

1419.

Дали групирането на поетите
Не им е като погребален знак?
Щом от критиците си са поети те
Тях ги заплашва колективен мрак.

“Творци от близкото десетилетие”
Побира дълъг ред от имена
Със преходност на пролетно съцветие
И още по-преходни писмена.

И всеки е незнаен член на групата,
Успял навек да се обезличи
На Партията-майка във хралупата,
За да я хвали или да мълчи.

А там, каквото казват политиците,
Повтарят папагалски и критиците.

1420.

Разчитаха на него както винаги,
Но щастието този път подмина ги,

То вместо на законността съветите
Парите предпочете на рушветите.

Загубиха делата за наследството
И жалбите, заведени във кметството.

Банкери им харесаха земиците
И не пестяха за рушвет париците,

А там където имат пръст bankerите
Е трудно справедливост да намерите.

Оказва се, каквото и да правите,
По-силни от законите са нравите –

Те господари истински са тук
И удрят по главите като с чук.

1421.

Очаквах всеуе края на покварата
От злите идоли да доживея,
Когато няма да се мре за вярата,
Нито ще се прехранват те чрез нея.

Не се подават лесно на лечение
Душите пълни с мрак и със заблуди,
Отгдето богомолна неврастения
Опитва ум и разум да прокуди.

Безброй очи се взират в безвъздушното
Пространство, ширнало се над главите –
Там обществото (ако е послушно то)
Блаженства вечни ще намери скрити.

И всички вяроващи са убедени,
Че те за тях ще са предназначени.

1422.

*Нострадамус (1503-1566) е направил 6338
предсказания.*

Загадката на старите гадатели?
В какви потайности е скрита тя?
Послания, които са изпратили,
Със точността си смайват днес света.

Във същност с нищо те не са загадъчни,
Разбрали са, че за да е правдив
Гласът им на гадатели порядъчни
Не трябва да предсказват свят щастлив.

Войни, кланета и кръвопролития,
Повтаряни през кратък период,
Са най-правдоподобните събития
Във бъдещето на един народ.

И като спазвал този принцип здрав,
Той, Нострадамус, се оказва прав.

1423.

Жестокостта е термин не научен,
Не се намира в книги исторически,
Убийствата са там процес приключен,
Разглеждан изключително фактически.

Моралът се замества от числата,
Където хилядите, милионите,
Изгубват си лика и имената
Сред кървавия блясък на короните.

Плутарх преди двадесетина века
Подхвърли някои нравоучения
За страстите в съдбата на човека,
Но за Историята без значение.

Историята пренебрегва Чувството
И то се приютява във Изкуството.

1424.

Един продажен автор-стихоплет,
Достоен хвалбописец на режима,
Наричан от червените “поет”,
Достигна до седемдесета зима.

Устрои му шумно тържество,
Белязано с венци и със медали
Сред най-отбрано висше общество
От първенци, крадци и генерали.

Какво било би ако вместо тях
Салонът би бил пълен с честни хора? –
“Поета” биха хванали без страх
И биха го изпратили в затвора.

Но хора честни толкова на брой
Къде ще се намерят, Боже мой!

1425.

Не милиони! – Милиарди гинат,
Защото неспособни са да плащат
И неизменно с всеки ден изминат
Притиска ги на бедността им плащът.

Министри, лекари и общинари
Са техните действителни палачи
И всеки другия да изпревари
Желае с нерешимите задачи.

Вина на болните е, че са болни,
И този факт да разберат не искат,
От лекаря са вечно недоволни,
А ги измъчва на живота рискът.

Би трябвало кампания широка
Да разясни, че здравето е стока.

1426.

Човек, това звучи гордо!

–Максим Горки

Компютърните вируси? – Създават
Ги хората дълбоко комплексирани,
Които обществото обвиняват,
В живота че са нереализирани.

Аз виждам техните психопортрети,
Ехидно смеещи се зад кумира си
Със мозъци от злобата превзети,
Света да обезобразяват с вируси.

Изпитват гордост те, а не виновност,
Заели позата на победители
Във непресекващата си готовност
Да бъдат ненаказни вредители.

И все по-малко почва да личи
“Човек” до колко гордо ни звучи.

1427.

*Войници на НАТО пикаят върху убити авгански
бунтовници.*

–Из новините

Най-нежният поет-войник написа,
Че мъртвият не ни е вече враг,
Без оглед враговете ни кои са
И даде на човещината знак.

Днес този стих едва тук-там го знаят
И потопени във душевен мрак
Бърху убития си враг пикаят,
Подготвени да го направят пак.

Геройски даже се фотографират,
За да прославят този техен акт,
Но в обществото слабо протестираат –
Малцина вярват, че това е факт.

Да, Истината често е негодна,
Защото тя е неправоподобна.

1428.

Познавам хора доста по-различни
Един със друг отколкото с маймуните,
Те може би и да не са типични,
Но те опъват на живота струните.

Нормалният човек е пренебрегнат,
В Историята няма ред признание,
Понеже във плана ѝ пренапрегнат
Най-ненормален е с предпочитание.

Той произвежда Времето тревожно,
Доставя жертвите му и палачите,
За него няма нищо невъзможно,
В палачи той превръща и орачите.

Нормалните изпитват остри тръпки,
Но изучават неговите стъпки.

1429.

Да обясним човешкото предателство
Е трудно, но едва ли много трудно...
На първо място нужно е приятелство,
А също съвест, спяща непробудно.

Най-честата причина е продажбата,
Ако приятелството струва си цената,
Но има случаи когато кражбата
Подбужда брата да предава брата.

Най-лесно се предава днес Родината,
Щом забраниха смъртните присъди,
А на съдебната ни власт в пустинята
Предателят навеки ще пребъде.

И в тази непрестанна надпревара
Порочната верига се затваря.

1430.

Комунистическият деспотизъм
Зачерни социалната идея
Със помощта на братския фашизъм
И днес светът е отвратен от нея.

Дали ще трябва векове да минат
Докаато тя се върне във живота
И стане както нявга властелинът
Над робите в борбата със хомота?

Или тя всякога ще продължава
Да бъде сиренцето в капана,
Което щастие ще обещава
На мишката, жестоко изиграна?

Едното във началото се случва,
А с второто накрая се приключва.

1431.

Трябва да се беси по един banker седмично.

–Кен Ливингстон, бивш кмет на Лондон

В отлично уредени институти,
Създадени нарочно от властта,
Дейци с дълбокомислие прочути
Изследват многостранно бедността.

И както чака се вълна преливна
При пълния догоре язовир,
Така следят за бедност експлозивна,
Заплашваща обществения мир.

Ако далече е от тази кота
Те съобщават “Всичко е наред!”
И властите се радват на живота
Със сигурност сега и занапред.

Те знаят – всичко е благополучно,
Щом бедността изследва се научно.

1432.

Не давай в твоята партийна къща
На злобата да се превръща в култ,
Понеже тя след време се завръща
И удря те под форма на инсулт.

Така загина Ленин... И Агила,
Търпени от нещастния народ –
Да ги спаси съдбата бе решила
От с чест заслужения ешафод.

Но случва се понявга ешафодът
Да няма от какво да се смени
И за тираните той става входът
Към светлите отвъдни бъднини.

Защото Дявола им дава слава,
Но със безсмъртие не ги дарява.

1433.

Обичам всички президентски речи,
Звучали из планетата Земя
И докато не ми се още пречи
Да ги сравнявам честно се стремя.

От поразителното тяхно сходство
Аз изключително съм удивен –
Един и същ шаблон за производство
При тези речи е употребен.

Те почват с “Трудни днес са времената”,
Минават през “Но ние зорко бдим
За благоденствието на страната”
И свършват с вечното “Ще победим!”

Изглежда, че от няколко години
Те се съставят само от машини.

1434.

Надлъгването – чест за дипломата,
Е зло във повседневния живот
И там митът за Истината свята
Все още лъже простия народ.

Корони се зачеват чрез лъжите
И чрез лъжи на трона се крепят
Докато бавно се изнижат дните
На техния престъпен жизнен път.

Лъжите за властта са витамини,
А липсата им ще я провали
И ако тя не иска да загине
Доброто ще го заобиколи.

Така било е дълго досега...
Големият въпрос е “До кога?”

1435.

Едно видение ме често посещава-
Цар Фердинанд и Левски в диалог,
Събрани в монархичната държава
На Фердинанд пред царския чертог.

Трепери венценолната лисица
На Левски пред пронизващия взор
И му предлага не една жълтица,
За да откупи царския позор.

“Презирам кървавата ти корона
и твой министър няма да съм аз,
ти искаш да царуваш над Закона
А аз проклинам мръсната ти власт.”

Но Стамболов на царя се поддаде,
Той купи го и после го предаде.

1436.

Много от безчинствата по време на Априлското въстание са извършени от потурчени българи.

Във робската държава съществува
Забележително противоречие:
Един роб щом престане да робува,
Той кандидат-робовладелец вече е.

Със пушки, копия или със саби
уголемява своето имение,
каквото може бърза да заграби
към робската съдба без съжаление.

И затова се плашат всички роби
Не толкова от турците в конаците,
Измъчващи ги с данъци и глоби,
А от жестокостта на потурнаците.

Те чрез терор над своите събратя
Показват преданост към шерията.

1437.

Във райските съвременни селения
Убиват скуката си всекидневна
Чрез тайни театрални представления,
Противни на управата им древна.

Там ангелчета с маските на дяволи
Участват във небесни водевили,
А дяволи са се преобразявали
Във ангелчета и тамян кадили.

И образите доста са се смесили,
Започват вече да не се разбират,
Особено когато всички весели
С успех и по Земята дефилират.

Те справят се със ролите прекрасно,
Но кой какъв е никак не е ясно.

1438.

Богато храни своите служители
Съюзът за човешките права
И строгите си роли на блюстители
Те съвестно играят за това.

Със фотокамери броят плесниците,
Нанесени от някой полицай
И пращат данните на политиците,
Документирани от край до край.

Оръжието им е телеграмата
И думите са техният камшик,
Така на злото разкатават мамата,
Обрядно го погребват всеки миг.

За правото да защитят правата
Те получават и добра заплата.

1439.

“Бандити” вчера, днеска вече “мутри”,
На времето ни са отровен цвят,
Не зная как ще се наричат утре
Ако до утре още ги търпят.

Те лесно и набърже богатейат,
Денят им е препълнен със разкош,
За жалост не умеят да стареят
И обичайно краят им е лош.

Брюнети, кестеняви или руси,
Те имат обща ценностна черта,
Редовно се избиват помежду си,
А на това разчита и властта.

Аз мога да твърдя със положителност,
Животът им е с ниска продължителност.

1440.

*Има прекрасна държава, където
чиновниците сами си дават награди.*

Открих, че щом най-бедна е страната
Тя на чиновници е най-богата

И сигурно ще зная след година
Кое е следствие, кое причина.

Чиновникът от църквата се учи
Как повече парици да получи

И да поддържа своя жизнен тонус
Чрез самонаграждаване със бонус,

Принуден за краката си да вземе,
Които клати през работно време.

За моето откритие награда
Надявах се, че с право ми се пада.

Това казаха няма да е лесно,
Понеже всичко е добре известно.

1441.

Нанякъде се движи медицината,
Навярно към сияйни върхове
За щастието бърдно на Родината
Със здрави дъщери и синове.

Най-радвашото нейно постижение,
Подготвяно от векове със страст
Е цялостното ѝ освобождение
На болните от молещия глас.

Прекъсват се на лекаря визитите
На страдащите клетници в дома,
За всички тях, и гладните, и ситите,
Видеокамера следи сама.

А болният, реши ли да умира,
Специалист смъртта ще констатира.

1442.

В комунистическото ни безвремие
Най-страшно бе да те зоват “фашист”,
За титлата се слизаше в подземие
Отгдето никой не излиза чист.

И всеки там признаваше вината си
За включване във вражи шпионаж
Със мисълта да облекчи съдбата си,
А всъщност беше жертва на шантаж.

Изпращаха без дело наказателно
Виновните за някой виц дочут
Във общежитието възпитателно,
Кое то бе затвор за робски труд.

За най-невинните решиха, че приляга
По-безопасно прозвище “фашага”.

1443.

Със нечетящите грамотни хора
Започва днешното средновековие,
Стеснило на душата кръгозора –
За робството най-важното условие.

Читателите – част от малцинствата,
За обществото ни са без значение,
Да си безкнижен, дар е на съдбата,
Ти стълб си на доброто управление.

И твоят бог е богът на корема,
Засищаш го със примерно старание,
По-важен е от всякаква поема
И всякакво възвишено послание.

А липсата на съвестни читатели
Запълват плодовитите писатели.

1444.

За да разбираш философа Кант
Е нужен необикновен талант,

Защото неговият ум критичен
Със учена мъглявост е окичен

И за да проумееш всеки ред,
Търпение ти трябва и късмет,

Ръката му когато е забола
На фразата накрая пет глагола...

Това поддържа неотслабващ страх
И те поставя винаги във шах,

Особено щом хване те на тясно
С твърдението “тука става ясно...”

А докато престижът му расте,
Германецът във превод го чете.

1445.

От комунизма блика оптимизъм,
Затворници дори го славят в хор,
Виси в затвора ценен афоризъм:
“Благодарим за нашия позор!”

А песимизмът също се допуска,
Особено щом той критик е строг,
Че оптимизмът във душата руска
Могъл би да е още по-висок.

Възторжен гледа гостенин от странство
И удивено цъка със език,
Как процъфтява селското стопанство
На Сталин под червения камшик.

И този гостенин-лапнишаран
Е бил великият Ромѐн Ролан.

1446.

Търпимост? – Има ли свещенна книга,
Която със живот да я дари?
В греховност всяка вяра я въздига
И често смърт заплашва я дори.

Различни общности живеят мирно
Единствено от здравословен страх,
А мислено убиват се безспирно,
Съседът щом различен е от тях.

Ако за друг бог той е абониран,
Заслужено ще го очаква ад,
Кога за там ще бъде експедиран
Решава правоверният събрат.

Обаче, за да се пролива кръв,
Не стига вяра, нужна е и стръв.

1447.

Във разширяващата се Вселена
На Бога, странно, става все по-тясно,
А уж от Него тя е сътворена
И той я управлява пълновластно.

Ако е в края пратен да богува,
А благословът нужен е в средата,
Той милиард години ще пътува
Дори със скоростта на светлината.

За този срок кой още ще го помни? –
Закрити са човешките пътеки
И заради пространствата огромни
Без опрощение остава всеки.

Безспорно е, че нужни са промени.
С предимство ще са малките вселени.

1448.

Къде остана доброволността
В комунизираното земеделие? –
Сред празните слова изчезна тя,
Лъжата във които без предели е.

Докато сладкодумен вестникар
Поредната измислица излъчва,
Нещастни селяни във сол и вар
Търкалят, запечатани във бъчва.

Методът даде благодатен плод,
Харесван от партийни секретари,
А после положителният вот
Стоте процента даже изпревари.

И скоро социалната среда
Бе пълна със герои на труда.

1449.

По любопитен начин Красотата
Под формата на образ, звук и думи
Се днес разпространява из страната
И се завръща със солидни суми.

Съветът при Политбюро решава
Кое да се допусне до народа,
Кому да се предпише или слава,
Или на критиката ешафода.

О, колко много сбъркани присъди
През диктатурата е произнесъл!
Той гении е искал да пропъди,
Защото вождът ни не ги харесал!

На творчеството им какво е семето,
Критикът на критиците е Времето.

1450.

Днес суетата в чисто състояние
Възможно ли е да се изолира,
Да бъде прецедена със старание
И после даже да кристализира?

Това отдавна вече е постигнато
От труженици в модните салони,
Които със изкуство приповдигнато
За суетата ни творят закони.

И процъфтяват тези предприятия,
От наркобизнес по са печеливши
И то без рискови мероприятия,
Където хора лесно стават бивши.

А трилиони носят ли годишно
Е засега запитване излишно.

1451.

*Un sonnet vaut mieux qu'un long poème, et un verre de
vin vaut mieux qu'un sonnet.*

–Alfred de Musset, “Fantazio”

Волтер в закона бъдещ за поетите
Предлагаше забрана на сонетите,

Защото според стария Волтер
Те взимат застрашителен размер.

По темата се състояха прения
И се изказаха различни мнения,

Опита даже хумор да внесе
Известният писател Дьо Мюсе,

Твърдейки, че през времето изминато,
Един сонет по-евтин е от виното.

Дали е схващал френският класик,
Че и като гадател е велик?

Сега на наговото предсказание
Поскъпването даде основание.

1452.

Да чуеш за великия човек
Едва когато него тук го няма
И да четеш за пътя му нелек
Не е чак толкова голяма драма.

За теб голяма драма би била
Ако за него нивга не узнаеш
И за духа с подрязани крила
Едва ли някога ще се покаеш.

Незнанието – сладък наркотик,
Към който хората са пристрастени,
Създава предпочитания лик
На поданиците за гнет родени.

Наглед обаче даже и ченгетата
Надигат глас във полза на просветата.

1453.

Когато Бог раздавал времената,
Глупакът грабнал съвременността,
Мъдрецът е получил бъднината,
А историкът взел античността.

И всеки управлявал своето време
Тъй както е намирал за добре,
Глупакът се възпявал във поеми,
Които друг глупак да разбере.

Самият той не бил съвсем на ясно
Какво да прави с тази своя власт,
Желаел всичко да е най-прекрасно,
Ала му липсвал нужният компас.

Набирал лесно скорости високи,
Но винаги в погрешните посоки.

1454.

Сред дребните бандити олигархът
Е както е за попа патриархът.

И двамата живеят във разкош –
Единият добър, но кой е лош?

Единият е обкръжен с бандити,
А другият е със архимандрити.

Еднаква треска всички ги тресе:
Ще се узнае ли, че са ДС?

Доката патриархът все се кръсти,
При олигарха лесно режат пръсти

И ги изпращат по надлежен ред,
За да получат нужния рушвет.

Дали са много общите черти?
Не трябва правдата да се пести!

1455.

Горкото историческо махало
От Времето не може да се скрие
И тласка изтощеното си тяло
От демокрация към тирания.

А след това завръща се обратно
И от тирани прави демократи,
Но всичко се повтаря многократно
В едни същи дворцови палати.

По надписа, оповестен на входа,
Се съди за властта и за режима –
Така осведомява се Народа
С каква управа работа си има.

А надписа на днешната управа
И историкът трудно разпознава.

1456.

Исус Христос прилича на Сократ,
Словата му се раждат пред тълпата
И тя му е сътрудник всепризнат
На вярата да сее семената.

А рискът да не пише нито ред
Престиж за бъдещето му печели
И му създава митове безчет
Духът му щом във рая се пресели.

Но кой мит в църквата е най-желан
Решават други вече без Христа...
На кръста той остава прикован
В Голгота и във съвременността.

И все пак грее Неговото слово,
За слава и безсмъртие готово.

1457.

*...Полифонията на актанти: от
трансперсоналното “Аз сме”, полифонията на
времена, на места из лабиринта, на дискурсивни
модуси.*

–В. Маринова, “Литернет”

Следя със неотслабващ интерес
Как психопатът често се вживява
Със страст в литературния процес
И критики започва да раздава.

Най-първото му дело на критик,
Когато със перото се захване,
Е да убие родния език,
От него помен за да не остане.

Замества го със чуждестранна реч,
Която той самият не разбира,
И с нея почва безразборна сеч
Над жертвите, които си избира.

Дискурс, актант и модус се редят
Докато в лудница го приберат.

1458.

Страхът от нашето въображение
Понякога изглежда нетърпим,
А няма никакво успокоение
И начин болката си да приспим.

Една след друга се редят картините,
Обагрени със ярки цветове
И спомени за робство през годините,
Щом като паметта ги призове.

Изглеждат даже неунищожими те
И трудно някой ще ги заличи –
На робството червено през годините
Печатът върху всеки ден личи.

Страхът от лагерите на смъртта
Последен ще напусне паметта.

1459.

Обичам странните закономерности,
Предлагани от днешния живот,
Традициите, смесени с модерности,
И забавляващия се народ.

Полека-лека справят се роботите
Със производството на благини,
А вие скоро няма да работите
И ленност работата ще смени.

Историята с Римската империя,
Проядена от мързел и разврат,
Към днешната човешка менажерия
Предлага опита си пребогат.

Животът щом е само забавление,
Той непременно свършва с разорение.

1460.

Съдията: Вие сте убили родителите си.

Какво ще кажете пред съда?

Подсъдимия: Смилете се над бедното сираче!..

Убийците очакват снисхождение,
Смирени са пред обществеността
И пращат съответното прошение
До институциите на властта.

От там им дават ясно разписание
За подкуп, който трябва да платят,
И от затворническите страдания
Без много шум да ги освободят.

О, плащането е многозначително,
Но свободата струва си труда,
А вождът го е вложил предварително
Във замък-вила близо до града.

Така убиец с вожд се съюзява
Във името на правова държава.

1461.

В Рим Папата създава кардиналите
Сред лукс и разхитителна позлата,
А после на Престола идеалите
Те тръгват да разнасят по Земята.

Дворците им са самообвинение
Пред християнските наивни маси
И подигравка с милото смирение,
С което Бога тачат сиромаси.

Христос роди се някога във сламата,
Живя, умря, безсребърен и беден,
И без да ще послужи на измамата
Да бъде Син на Бога произведен.

А църквата със Святото Разпятие
Превърна се в търговско предприятие.

1462.

*На 10.11.89г диктаторът Т. Живков бе свален от
своето обкръжение.*

На властите из горните етажи
Рой храненици щедро са приети,
За чийто образ може да се каже,
Че сходен е с небесните планети.

Те своя светлина не притежават,
А греят се под слънцето на вожда
И после му се отблагодаряват
С лъжата, че той всички превъзхожда.

Висят в прегръдките на безтегловност,
Но при това добре са заплатени,
Защото вождът вечно е с готовност
Да бъдат кражбите им опростени.

Но в края, щом се всички съюзят,
Успяват вожда си да провалят.

1463.

Преглеждам данните за популярност,
Измерена с безстрастните числа,
И виждам колко масова бездарност
На първите места е придошла.

Зад чалгата застават милиони
И я подкрепят със гореща страст –
Тя внася естетически закони,
С които подчинява всички нас.

На челниците в първата десетка
За учените няма златен трон,
Не влизат те във печеливша сметка,
А кой залага върху губещ кон?!

За тях най-популярни са облозите,
Дали ще влезат скоро в некролозите.

1464.

Една комунистическа традиция
Не като призрак скита по света
И иска жизнената ѝ амбиция
Да е самозадоволеността.

Битува тя във сфера херметическа
По правото на своя скъп каприз,
Представян за програма политическа,
И всеки външен смята за фашист.

При толкова безредно фашизиране
С успешен стил, макар и доста груб,
Доби тя по-добро масовизиране
От Хитлер и от Бекерле на куп.

Затворите оказаха са тесни,
Та ползваха и бездните небесни.

1465.

*Когато на един народ се говори с “трябва”
това означава, че той е още в люлчината си
възраст.*

–Артур Шопенхауер

Международните комуникации
Превърнаха света в глобално село –
Натрупват се огромни информации
За хората, застанали начело.

За някакви си две-три мигновения
Велика мисъл в Космоса възлиза
И дава мнение за възкресение
От сполетялата ни тежка криза.

“Да се затягат повече коланите
Ще трябва, трябва, трябва, трябва, трябва...”
С гладуване ще се лекуват раните,
Че здрав народ по-лесно се ограбва.

За тази цел стопанска схема нова
Подготвя се на данъчна основа.

1466.

Открадне ли човек печатен текст,
Той получава титла “плагиат”,
Без оглед на това с какъв претекст
Го защитава някой адвокат.

Открадне ли технически детайл
На важен изстребител-прехващач
Или от Пентагона ценен файл,
Крадец не е, а е разузнавач.

Възможно е и да получи чин
Със орден като неразделна част,
Тържествен знак, че вече е един
Защитник на Народната ни власт.

Делата са с еднакво естество,
Но нееднакви са по същество.

1467.

ДС, когато иска да узнае
Подробности за попските дела
И всеки пастор от коя боя е,
Си служи със потайни кандила.

Под форма на агенти ги поставя
В така наречения Свят Синод,
Едни заплашва, други покварява,
Тъй както прави с целия народ.

Не винаги обаче й потръгва
В осъществяване на тази цел,
Агент с агента често се надлъгва,
Макар че в Истината се е клел.

Оказва се, че въпреки парите,
За ДС тайните остават скрити.

1468.

Словосъчетанието "турско робство" е твърде емоционално и няма нищо общо с науката.

*–Проф. Пламен Цветков – историк, пред
"Дойче Веле"*

Изкланите през турско по количество
Не стигали, за да се каже "робство"
И затова "османското владичество"
Е с дипломатическо удобство.

Това е лъжеучено дърдорене
На безотечественици безродни,
Ломящи историческите корени
И паметта за жертви благородни.

За тях са недостатъчни кланетата
Над българите в нашата Родина,
Разтърсили от край до край планетата
През паметната кървава година.

Те според скромното ми мнение
Не заслужават даже и презрение.

1469.

Вековни робства някак преживяхме,
Едни измряхте, други издържахме,

Останаха дори немалко хора
На комунизма мрачен за затвора,

Но за късмет на нашата държава
Накрая някой я освобождава.

Обаче днес поставя я на тясно
Явление от робство по-опасно,

Чиновници безброй като термити
Във учрежденията ѝ са скрити,

Един друг на безделие се учат
И как със бонуси да се насмучат.

Това, което в тях най-много плаши
Е фактът, че са безнадеждно наши.

1470.

Човекът зад бюрото е навъсен,
Той мрази наплива от посетители,
Които в този офис тесен, мръсен,
С молбите си са негови мъчителни.

Задачата му е да ги посреща,
Да дава и отказва разрешения
Със оглед на преценката си веща
И на партийните постановления.

И затова забраните са лесни,
А отговорността е незначителна
При подкупи, макар и всеизвестни...
Но честността е стойност относителна.

Във Партията, за да се издигнеш,
Със честност много няма да постигнеш.

1471.

Със разорението на Европа
Животът на Наполеон приключи,
До власт световна той не се докопа,
Но все пак в някои неща сполучи.

Вдовици и сираци той създаде
В невиджани преди това размери,
Убитите остави вечно млади,
Но гробове за всички не намери.

Рояци лешояди затъмниха
Над бойните полета небесата
И толкова се много размножиха,
Че завладяха даже и земята.

Но никой между тях не се е сетил
Кой е достойният им благодетел.

1472.

От благородни помисли се води
Науката при всички обстоятелства,
Но все пак тя при бедност и несгоди
Прибягва до издръжка чрез гадателства.

Гадаеха по хода на звездите,
За да спечелят някой лев физиците,
А във лабораториите скрити
За здраве “лееха курсум” химиците.

Със честно “хвърляне на боб” съдбата
На хората разкриха биолозите
И конкурираха се с небесата,
Добре командвани от астролозите.

Преди да се сдобият със признание
Науките си търсят препитание.

1473.

Въведе “въобщественик” в езика
Известният писател Чудомир,
Описвайки лика на политика,
Чиито словоблудства са безспир.

Изглежда лесно, но е всъщност трудно,
Да бъдеш непрекъснато глупак,
Когато нужно е ежеминутно
Да стъпваш със събитията в крак.

Да бъдеш спец по атомни централи,
А и по сондите за шистов газ,
По асфалтиране на магистрали
И вредом да твърдиш “Тъй мисля аз!”

Да, само въобщественик от сой
Възможно е да е такъв герой!

1474.

На чудесата славни във страната,
Да правиш нищо дава се заплата

И изключително е удивително,
Че другото се плаща допълнително.

На тези предразсъдъци прекрасни
Са гражданите до един подвластни,

Системата приемат без оплакване,
А времето прекарват във очакване

На всемогъщата съдба везните
Дали ще наклонят към тях парите.

Най-щедро подаряваните бонуси
Обаче са за писане на доноси.

На тази ясла много хора хранят се,
Там плащането е без горна граница.

1475.

И демокрация, и тирания,
Признават право на свободна воля,
Което не желае да затрие
Дори и господарят на престола.

Защо преценки тъй единодушни
Показват тъй различни институти?
Та вместо поданици най-послушни
Бунтовници се раждат и хайдутини?!

Въпрос е отговорът на въпроса –
Безволието щом е повсеместно,
Съдилища тогава за какво са?
Без съд да властваш никак не е лесно.

И даже Бог в защита на Доброто,
Свободна воля дал е и на Злото.

1476.

Че демокрация и диктатура
Се различават, кой ще го оспори?!
Но все пак те са форма на дресура.
А за това най-рядко се говори.

Посред особеностите различни
Най-силно впечатление ми прави,
Че разликите им са най-типични
Предимно в задължителните нрави.

Тиранът забранява да скърбите,
А демократът ви го разрешава,
Тиранът иска да се веселите
Във името на неговата слава.

На демократа скърбите не пречат,
На строя му те не противоречат.

1477.

Най-първо тя бе деполитизирана,
Но Партията я избра за знак
И розата стана неподозирано
Петно върху червения ѝ флаг.

Сега тя трябваше за позволение
Да търси активисти по места
И ако не получи разрешение
Да не разтваря своите листа.

За цветето подобно послушание
Бе загуба на лична свобода,
А за партийците това страдание
Бе към върха мечтаната следа.

Но скокът от поезията в прозата
Все пак бе доста печеливш за розата.

1478.

Най-честото излишно произнасяне
Е името на свята “Свобода”
И даже съчетано с превъзнасяне
От хора, клали нейните чеда.

Коя ли би могла да бъде втората
Сред думите в реда по честота?
Дългът, парите, вярата, умората,
Исус Христос, гладът или смъртта?

Аз мисля, че “мирът” със основание
Би бил сред най-горещите слова...
Коя ли с кръв наситена кампания
Чрез него не е търсила права?!

Той, и на първо място Свободата,
Са най-използваните на Земята.

1479.

На всички тях съдбата е печална,
Защото гордостта не надживяха
И скоро след прегръдката прощална
В небето при Маниту отлетяха.

Към робство бяха невъзприемчиви –
Те мряха с томаха в ръката,
Безумно смели, диви и красиви
Жреци на Храбростта и Свободата.

А скалпа им, пет долара парчето,
Се плащаше на щатите с парите,
Бен Франклин разрешавше, с което
Изцапа си задълго старините.

Останалите живи са малцина
И чужденци са в своята Родина.

1480.

За тях народът е консуматив
С възможност дълго да се изразходва
И не един бандит е днес щастлив
В пристанищата му да пусне котва.

Товарят всичко ценно без подбор
Ако удобно е да се открадне,
Защото няма никакъв отпор
На правилото им “Каквото падне”...

Добре сътрудничат си със властта
На базата на общата печалба –
Властта е слята със престъпността
И затова е мъртва всяка жалба.

Те винаги народа си са крали
Дорде самият той не се пожали.

1481.

Кое при публичната екзекуция
Привлича зрители като магнит?
Пред всички там са глухия и куция,
Да видят как човек ще е убит.

Смъртта е интересна като зрелище,
Щом води чуждия живот към здрач
И нявга всяко уредено селище
Било със щатно назначен палач.

И стичали се не само съседите,
А идвали и хора отдалеч,
Довели братята и братовчедите,
За бесене щом ставало е реч.

Понастоящем тези смъртни сцени
От спортните прояви са сменени.

1482.

Не става вече дума за любезност,
А за обикновенната учтивост,
Която, ако има повсеместност,
Да породи човешка отзивчивост.

За жалост тук тя трайно намалява,
Към нулата стреми се упорито,
Не се намира кой да я спасява
Сред обществото ни от грубост сито.

Не обеднява никой с “Извинете” –
Ни който казва, нито който чува,
С приятелския допир на ръцете
На по-добър светът ще се преструва.

А при това за тези изпълнения
Не са потребни никакви вложения.

1483.

За да изстискаш смисъл от словата,
Такъв, какъвто те не притежават,
И да им вдъхнеш дух на Красотата,
Потребен е на гениите нравът.

Камбаната на По запява песен,
Невнятна за ухото на клисаря
И звуците ѝ със напев небесен
Светът два века вече ги повтаря.

Необяснена и необяснима
Магията стои сред чудесата
И ще стои докато още има
Поети неубити по Земята.

Каквито и да са – богати бедни,
Те ще напуснат този свят последни.

1484.

Кога ли ще престане да расте
На безобразията планината?
Едно след друго се застигат те,
Покриват с погребален мрак страната.

Душите също са обвити в мрак,
Страхът със своя лед ги пренасища
И няма за протести ясен знак,
Нито съпротивителни огнища.

Какво се случи с този горд народ
От векове научен да въстава?
Сега от свои впрегнат е в хомот,
Робува в собствената си държава.

На безобразията не откликва...
Изглежда зле. Но и с това привиква.

1485.

Изглежда има някаква нагласа,
Загнездена дълбоко в личността
Без оглед на религия и раса,
Превръщащи я в уред на властта.

Фашисти, комунисти, демократи,
Щом притежават този кобен знак,
Привърженици стават всепризнати
На увенчания със власт глупак.

Родени са с наслада да се трудят
Къде да е, за който и да е
И с прилежанието си да будят
У всички завист колко са добре.

Добре са те. Спокойно нощем спят.
Позора си едва ли ще прозрат.

1486.

Султаните са имали хареми
Със по-добра охрана от затвор,
В която всеки искал да наеме
Най-подходящ за тази цел отбор.

Претегляли са всеки показател,
Внимателно изследван неведнъж,
За да не пуснат като уж-приятел
В харема някой недостоен мъж.

От цял народ могли са да избират,
Но за да няма грешка някой път,
Решили са все пак да ги кастрират,
Султаните спокойно за да спят.

За зло или добро, но тази дата
Съвпаднала със Празник на Жената.

1487.

Не се предвижда никаква забрана
За славната морална проституция,
От векове за стълб е тя призвана
На политическата институция.

Във името на трайна справедливост
Тук половете са равнопоставени
И който проявява предвидливост
Дотътря се до старини прославени.

А най-достойните освен със слава
Заслужено почитат в мавзолеите
Против евентуалната забрава
На проститутките и на идеите.

При все това народът трудно помни,
Защото бройките им са огромни.

1488.

*Българският народ е малък, но в
замяна на това е много прост.*

–Думи, приписвани на Жорж Ганчев

В ораторските средства се оказва
Не липсват паразитните слова
И някой си почива като казва
“Обаче във замяна на това...”

“Анализът му беше твърде кратък,
Но във замяна на това дълбок”...
“Ще спим на топло отсега нататък,
Но във замяна на това без ток”...

И тези изрази се размножават,
Приличайки на гъбките след дъжд,
При депутатите се застояват
А после пръскат се на шир и дълж.

Могъл бих лесно да ги полаская,
Но във замяна на това си трая...

1489.

В Делхи има 40 000 свещенни крави.

–Списание “Нейчър”

Свещенни крави другаруват с хората,
А и гладуват заедно със тях,
Но нивга не делят със тях умората,
Защото да работят било грях.

Аз наблюдавам как във всяко селище
Животните с изпъкнали ребра
Създават смъртоносен глад и зрелище,
Коего не можах да разбера.

Да би бил бог с по-малко измерение,
Той би бил с по-приемлива цена,
Без пагубни природни изменения
По цял свят и за дадена страна.

А като бог, да се редят на смени,
Предлагам видовете застрашени.

1490.

Да, има свършени екземпляри
Сред многобройното човешко стадо,
Но страшна болест иска да попари
Сърцето старо и сърцето младо.

Прикрита в облаци съдбата чака,
Бди зорко от година на година,
За да превърне Тропика на Рака
От география във медицина.

Започва тялото да се разпада
И тъканта във органите гние,
Човекът безнадеждно много страда
Греха голям без да узнае чий е.

А кой на този свят го е орисал
Е няма въпрос без отговор и смисъл.

1491.

Мойсей преведе древните евреи
През трудни пътища и през премеждия,
Закриляни от божата идея,
А тя храна на всичките надежди е.

След трийсет века племето отново
Се среща със съдбовно изпитание,
Пречупен кръст във времето сурово
Живота му превърна във страдание.

И заповяда му да се отправи –
Мъже, жени, деца, ведно със вещите,
Мойсей и Бог не спирайки да слави,
На Бухенвалд и на Треблинка в пещите.

Отново чакаше се от Небето дар,
Но Бог не чу. Бе вече твърде стар.

1492.

Единоумислието ни не е ли
Една опасна форма на заробване?
Във Партията сме и сме приели,
Че съвестта сме дали за изпробване.

И тя се пробва дълго и подробно
През пленуми, конгреси, резолюции,
И опетнена, на парцал подобно,
Гласува за човешки екзекуции.

А пътищата са необратими,
Предал си се веднъж и няма връщане,
Ти вече си създал партийно име
И веждите ти вечно са намръщени.

Защото ти си местен председател
И на идеите си тълкувател.

1493.

Хитлер бил, макар и самовлюбен,
Запленен от Вагнер. А защо?
Може би съвместно в рай изгубен
Двамата са търсели место.

Вагнер е със рядката способност
От страдание да прави гняв,
С тази изключителна подробност
Фюрера му става брат по нрав.

Само Вагнеровите сюжети,
Пълни безотказно с “кръв и чест”
Карат погледа от стръв да свети
И от миналото носят вест.

А освен това със гениалност
Е пропита цялата тоналност.

1494.

*В "Портретът на Дориан Грей" от О. Уайлд,
портретът старее, а нарисуваният човек не.*

Законността във общността човешка
Обратен случай на Дориан Грей е,
Портретът на Закона не старее,
Самият той грознее с всяка грешка.

Чия ръка в живота го прилага
Най-важен показател е изглежда,
Тя ужаса превръща във надежда,
А и обратно, ако се налага.

И всичко, за което става дума,
С причина или даже без причина,
Дали в законна форма ще премине
Зависи от предлаганата сума.

Накрая зад съдебната врата
Остава само чиста грозота.

1495.

Със истинския лик на този свят
Щастлив съм, че се запознах отрано,
Разбрах, че брат за брата не е брат,
А злото е със почит увенчано,

Че чудо бедствено е честността
И въпреки това тук-там се среща,
Че за пари продава се властта –
Понякога и за паница леща.

Щастлив съм, че животът ми спести
Чрез подлост да си защитя децата,
Но други, Господ нека им прости,
Заложиха си за това душата.

Защото срещат се причини скъпи,
Човек когато трябва да отстъпи.

1496.

В затвора за оръдие на властите
Постъпват със желание садисти,
Тъй както се присламчват педерастите
В казарми и обители пречисти.

Затворникът е рожба на законите,
Но е извън закона той самия,
На надзирателите от нагоните
Не може в никой ъгъл да се скрие.

Жестокостта им е организирана
На вътрешния ред по правилата:
Бой, карцер и омраза предозирана
Са част от приказките за правата.

А смъртността във тази мрачна драма
Е вечно недостатъчно голяма.

1497.

“Началника” във образ обобщен
С какво ли ще се характеризира?
Намръщен той представя се пред мен
И с мрачен вид – това се подразбира.

Не му е нужен рядко силен ум,
Така за вожда ще да е опасен,
Да следва кривия партиен друм
Е белег, че е много ефикасен.

Гласът да бъде басов – без фалцет,
Но име, Заякович, да се сменя
Със нещо едро за авторитет,
Дали е вярно кой ще го е еня?!

А щом е и с мустак – природен дар,
Готов е за партиен секретар.

1498.

Със Инквизицията милостива
Разбират хората – шега не бива,

Макар че умъртвителни събития
Организира без кръвопролития

И примери красноречиви даде
Как за целта да се използват кладите...

Но все пак във научно отношение
Е нужно и известно разяснение –

Гори, но не разпъва и не дави,
При все че пак с безкръвност се борави.

При кладите е налице и зрелище,
С което се развлича цяло селище

И точно тъй за Божия прослава
То в християнски дух се възпитава.

1499.

Сред слънчевите творчески простори,
Се открояват много имена,
За тях светът е свикнал да говори,
Че са цветът на всички времена.

Наричат се класици, за което
Те притежават нужните права,
Поправяйки на Бога битието,
С безсмъртие дарени за това.

Спокойно спят по прашните лавици
И чакат някой да ги прочете,
Но да чете великите класици
Съвременният гражданин не ще.

Той проявява по-добро разбиране
Ако ги лицезре екранизирани.

1500.

От текстове на Библията знам,
Че в рая са били Адам и Ева –
Мъжага млад бил все още Адам,
А Ева е била все още дева.

Но за дърветата се там мълчи –
Незнанието е със плод обилен,
Хранителен и нивга не горчи,
А вкусиш ли го, се усещаш силен.

Те препитавали се с този плод,
Обичали се и били честити,
Защото във безгрижния живот
Не се били намесили парите.

Но ябълка от грешното дърво
Убила краткото им тържество.

1501.

Когато превъзбудените зрители
Крещят на стадиона “Гол!!!”
Те си представят, че са победители,
Качени всички върху общ престол.

По силата на тайна неразкрита
За миг поставят своята съдба
В краката на човека, който рита,
И вливат се в отборната борба.

Едва ли съществува кауза свята,
Която може днес да събере
Дори във името на Свободата,
Такова развълнувано море.

А тези хора, поотделно взети,
Са всички изключително заети.

1502.

Народната любов като представа
Остава в речите да съществува,
Където лесно тя се заслужава,
Когато се продава и купува.

Да, чувствата в пазарното стопанство
Във стока са превърнати отдавна,
С парите във интимно са познанство,
По сила връзката им няма равна.

Народът бедните обича страстно
Ако скоропостижно са умрели,
Богатия той слави гръмогласно
Щом изборите трябва да спечели.

На бедния се обещава лесно
Да влезе гратис в царството небесно.

1503.

Защита чакат мечки и мечета
Чрез чек на някоя богата дама,
Но странно е, че в цялата планета
Защита за човещината няма.

Глупци и мъдреци я възхваляват
И я прославят като добродетел,
Но въпреки това пари не дават...
Да ги подсети никой не се сетил.

И затова е на самоиздръжка
Понастоящем и от памтивека,
Повече женска и по-малко мъжка –
Човещината в служба на Човека.

Не знам дали е права или крива,
Но хубаво е, че е още жива.

1504.

Timeo Danaos et dona ferentes.

–Virgil, “Aeneid, II, 49”

Обхваща ме душевен смут голям,
Когато чуя колко е полезна
Раздаваната помощ тук и там
И при това напълно безвъзмездна.

Човекът със “безплатния обяд”,
При все че често с право се осмива,
Намира отклик във добрия свят,
Където популярност придобива.

А благодетели по Интернет
На непознати дават милиони,
Обзети само от любов наглед
За незначителни комисиони...

И под съвременния небосклон
Расте митът за нов Троянски кон.

1505.

Да славя нашата червена власт,
Тъй както правят моите събратя,
Мечтая често, даже и на глас,
За да заслужи по-добра заплата.

За съжаление не ми върви,
Премного и преясни са лъжите,
Ядосана е съвестта, уви,
Със нея тудно ще се спазарите.

Край кърсофрата със наведен нос
Ще продължавам гладен да преглъщам,
За хората ще бъда тъп и прост,
По-гладен у дома ще се завръщам.

Възможно е дори да се теша,
Че пазя чиста своята душа.

1506.

Разкриваш с талантливия си стил
Картината на своя мир духовен
И аз узнавам с радост, че си бил
В партийния Парнас поет чаровен.

Ти прилагателните не пестиш,
В стиха ти те са с дълги коренища,
Към Партията за да изразиш
Любов, която нищо не насища.

Но Тя за “формалист” те обяви,
Коего е идейна гилотина,
И раната от нея ще кърви
По-силно от година на година.

Но ти си смел герой и любовта
При теб ще надделява над смъртта.

1507.

Подържането на добрата нива
Изисква да се махнат всички бурени,
Реколтата за да остане жива
При ветрове, при мраз и при прижурене.

Заробването ни е с път обратен –
Избива се цветът на цяла нация,
А после през терора всеобхватен
От бурени се ражда демокрация.

И всички стръвни българоубийци
За много векове са ни прочиствали,
Ведно с партийци или византийци,
И често от света са ни отписвали.

Изглежда сред народа сила има,
Невидима, но и непобедима.

1508.

За книги във затвора са лежали
Огромен брой създания човешки,
Лежали са, но без да са разбрали
Какви са техните престъпни грешки.

А инквизитори горяха книги,
Горяха също автор и читател
Във съпровод на “Господи, прости ги!”
За пред всемилостивия Създател.

От Бог се учат земните тирани,
Но със присъди по-екологични
При тях не клади, брадви са избрани –
Не замърсяват, а са и практични.

За консервирани човешки думи
Нередно е да се хабят куршуми.

1509.

Като студент преписваше безспир
Предимно от прилежното момиче,
Кое то, за да има класов мир,
Му даваше във листа да наднича.

Той двойките във тройки прероди
По настояване на Комсомола
Пред плахите професорски среди,
Защото РАБФАК бил с партийна роля.

А за природната му тъпота
Градът все още вицове разправя
Но той сега е шеф на “Чистота”
И важен член на градската управа.

Прилежното момиче, от което
Преписваше, поднася му кафето.

1510.

*Петелът към диаманта:
Светиш, ама не се ядеш!*

Със опростачването на народа
Той заживя природосъобразно,
Далеч от “Кой ли автор е на мода?”
И снобското дърдорене напразно.

Кому е нужен днеска Емпедокъл?
Какво бил казал като скочил в Етна?
Той не помага в битката за кокал –
Заветна и дори общопланетна.

Полето пред очите зеленее,
Земята си възвръща красотата
И Слънчо сякаш по-приятно грее,
Когато е олекнала главата.

Това забележително явление
Е резултат на славно управление.

1511.

Повторно дойде, за да ги спаси,
Но юдите не бяха изненадани,
Ликът му фарисеите вбеси
И казаха “Добре дошъл във ада ни!”

Затвориха го в Неговия храм
Сред златните икони на пророците,
Където да си преговаря сам
На любовта към ближния уроците.

И без страданията да пестят
Измъчваха Го зверски без прекъсване
В желанието си да отмъстят
За преждевременното Му възкръсване.

А после Го убиха на площада,
Но не на кръст, а на горяща клада.

1512.

“Платон ми е приятел, но истината ми е по-голям приятел.”

–Аристотел

Приятелство и Истина отдавна
Са разделили хората на две –
Едни със Истината богоравна,
А други с “дружбата за векове”.

Приятелството може ли да скрие
Горчива истина във труден час?
И можем ли да оправдаем ние
Лъжата чрез приятелската страст?

Въпросите изплуват из мъглата,
А отговорите ги връщат там...
Къде ли трябва да стои чертата?
Най-точно е изглежда при “Не знам”.

И всяка от страните заявява,
Тя именно че е напълно права.

1513.

С обрати чудновати във езика
Се срещаме премного често тук –
Щом лъже вожд е висша политика,
А просто е лъжец, щом лъже друг.

Това е практика и то типична,
Общоприета не за ден и два,
Донякъде е идеологична
И то при всички земни общества.

Докато има двойствени стандарти
В преценката на явните лъжи
(Едни са хора, други бонапарти)
Светът едва ли ще ни издържи.

Това е твърде лесно да се каже,
Но много трудно е да се докаже.

1514.

Лъжата, слабостта, грехът особено,
Са сенчестата част на личността,
Но често в обществото ни поробено
Човека те прадпазват от смъртта.

Не е ли лесно със ожесточение
Даzakлеймиш предателя проклет
В едно посредствено стихотворение,
Съставено в луксозен кабинет?

Какво ли би направил ти, нищожество,
Ако измъчват твоето дете
И хвърлят го на озверяло множество,
За да се гаври колкото си ще?

Желая ти това да ти се случи
И да умреш като пребито куче!

1515.

Най-висша спреведливост за царете
Била би неестествената смърт,
Но в моите приятелски съвети
Съмнява се народът милосърд.

Убие ли сто поданици свои
За “вожд голям” е царят ни готов,
Възможно е да са били герои,
Но не те, той е с божи благослов.

Сто хиляди когато той изтрепе
Според международния език
От славата ще черпи с пълни шепи
И ще заслужи титлата “велик”.

Мизерната му жалка смърт естествена
През дълги векове ще бъде чествана.

1516.

*Някои предпочитат сигурното нищо
Пред несигурното нещо.*

–Фр. Ницше, “Извън доброто и злото”

В самозадоволяваща се честност
Убежище намират доста люде,
Любуват се на честна неизвестност
И на добронамерени подбуди.

Усещат интелектуална сила,
Примесена със липсата на воля,
А разума мъгла го е обвила
С претенции за ръководна роля.

Те чакат да ги позоват с “Елате!
Водете ни по светлите пътеки
Към бъдещи успехи непознати!”
А тази работа не е за всеки.

Със тези мисли през съня пътуват,
Но после и на яве ги сънуват.

1517.

*Президентът на САЩ Дуайт Айзенхауер е имал
три срещи с извънземни е разкрил писателят
Тимъти Гуд.*

Отдавна Всевселенския съвет
Постановил е нашата планета
Да бъде по предвидения ред
За член на Звездния съюз приета.

Най-странният детайл, поне за мен,
Е, че Земята има главна роля
На Санитарен център, уреден
За лудите изпаднали в неволя.

От целия огромен “Млечен път”
Тук освидетелствани ги отправят
Със местни луди да се съберат
И да започнат да ни управляват.

Оказва се, че даже проходящи,
За премиер и вожд са подходящи.

1518.

*От Сталин Хитлер научава, че
концентрационните лагери могат да бъдат
производителна сила.*

Идеята на Сталин е била
За робство на научни начала

И който не е бил единодушен
Бил бързо трансформиран във послушен.

Подготвен бил съвсем подробен план
Народът как да бъде призован:

Руснак или арменец-опълченец,
Щом е роднина на невъзвръщенец,

За да постигне със режима мир
Отправян бил по спешност във Сибир,

Където той сред братските народи
Да работи в модерните заводи,

За да постигнат резултат нечут
По пътя на безплатен робски труд.

1519.

Отрича колективната вина
Неискреното наше управление,
Създавайки защитната стена
За страшните партийни престъпления.

Отделното човешко същество
Обаче без защита е оставено –
Отхвърли ли го злото общество,
Към Оня свят ще бъде то отправено.

Избиват ни, защото сме “булгар”,
Евреи, азиатци, негри, цигани,
По волята на смахнат господар,
Възмездие уверен, че постига ни.

Невинни сме! – Това е лоша слава!
Тя участва ни само утежнява.

1520.

Четирима футболисти в Англия получават по над 200 000 лири седмично.

Така започва общата инфлация
На нравите и на душевността,
Щом интересите на цяла нация
Стоят пред празна футболна врата.

Ритникът върху топката с умения
Безспорно трябва да се заплати,
Но колко ли научни учреждения
Ритникът силен ще осироти?!

Парите в спорта придружават славата,
А във науката се бавят цял живот,
Защото убедена е държавата:
Гладът е към откритията вход.

Ако нещата все така вървят
Ще има още гнилост в този свят.

1521.

Какви ли не природни красоти
Да гаят погледа ни са готови!
Те ни сближават с нашите мечти,
Очистват ни от градските отрови.

Но нужни са отворени души
Без страшните окови на тъгата
Преди робията да съкруши
Способността да видим красотата.

За роба просто камъни безкрай
Са планините горди величави,
Не вижда в тях той нито “земен рай”,
Нито опора на доброто здраве.

Той иска да погледне красотата
През ведрите очи на Свободата!

1522.

Сметта е за мухата благодат,
Която щастие й обещава,
Това е нейният прекрасен свят
И той напълно я задоволява.

Но щом Човека – висше същество,
Намира в кофите за смет прехрана,
Объркано е нашто общество,
Не е лечима неговата рана.

И страшно униженият Човек –
Не гражданин, а само скромен жител,
Живее във Космическия век
Със право да избира свой мъчител.

Навярно чака с устрем да се втурне
И да гласува в изборните урни.

1523.

*“Да живее Народната милиция –
единствената опора на Народната власт!”
–Деветосептемврийски лозунг*

Страната е заключена кутия
Със етикети от бодлива тел,
Наблъскани сме в нея всички ние,
Седим във мрак без избор и без цел.

Интелигентността е заменена
От див предохранителен терор –
За личност, от доносник набедена,
Изпращат ни със хиляди в затвор.

“Невъзвръщенец” е зловещо слово,
Роднините втрещават се от страх,
А после тях наказват ги сурово –
И тях, и хората около тях.

Човекът е заложник за Човека
На робството по страшната пътека.

1524.

Маркс доста нежно ме сравнява с възел
В междучовешките ни отношения
И завещава този странен пъзел
На мен и искрените ми съмнения.

Напразно питах кой ще ме развърже,
Защото отговорът бе мълчание,
А свободата ми не дойде бърже,
Каквото беше моето желание.

Наложи се със собствените сили
Да тръгна срещу общото робуване,
А след като ме бяха победили,
Естествено бях обвинен в бунтуване.

Но щом нещата все така вървят,
Ще се развържа чак на Оня свят.

1525.

На адски черен хумор ми пролича:
“Врагът избива мирно население.
За нашите такъв грях се отрича,
Това е вълн от всякакво съмнение.”

Войната (фактор, който озверява)
Засяга всичките националности,
Пощада, жалост, прошка, не признава,
Това за нея само са баналности.

Обезчовечването на Човека
Преварва ангелите при воюване,
За тях оставя работа нелека –
Да уредят задгробното добруване.

Набързо с грижи мъртвите почитат
И после към Небето пак отлитат.

1526.

Цинизмът? – Той е честност на мръсника,
Когато трябва да се оправдава
за своята продажна политика
И наглостта на помощ призовава.

А “Маскари сме всички, но единни!”
е най-удобната формулировка,
С която днес червени, жълти, сини
Невинност търсят с обща маскировка.

Така те крият образите мръсни
Чрез тезата за обща мръсотия –
Мръсникът до мръсника като лъсне
Възкликва: “На една софра сме ние!”

Цинизъм, комунизъм, с извинение,
Са помежду си близки по значение.

1527.

Днес новата алхимия не спи,
От комунисти прави богаташи,
В разкош безпримерен ги потопа,
Но при условие, че те са НАШИ.

Рабинович, Аврамович, кога
Са мислили, че със вълшебен жезъл
Ще се окажат важна част в кръга,
Където простосмъртен не би влезъл?!

Със миналото техният развод
Се трансформира във богата мина
И там многострадалният народ
Ги позлатява не една година.

А Сталин в ада някъде вопие:
“Бе нужно още много да избия!”

1528.

На политическите идиоти
Отгде извира увереността?
За нежни демократи и деспоти
Надеждно упование е тя.

Най-много самохвалството помага
За нейното укрепване безспир
И то най-планомерно се прилага
С успех по време на война и мир.

Как всеки ден при тях е плодотворен,
Изпълнен с възхитителни дела!
Недъзите премахвали из корен
И на Доброто давали крила!

С лъжите си народа претоварват,
А по-големи идиоти вярват.

1529.

Във вечността потъват очевидците –
На спомените живата вода
И вместо тях остават историците,
Да съхраняват тяхната следа.

Те замениха робството с владичество
На първи секретар или султан,
Наричай го другар или величество,
Но да му бъдеш роб си ти призван.

Прекъсва се пътеката на спомена,
Засипва е на Времето прахът,
Товарът на жестокостта огромен е,
А още по-огромен е страхът.

Съвременност душите ни обсебва
И миналото лесно тя погребва.

1530.

Освен войната има ли друг начин
За безопасни човекоубийства? –
Намирам отговора еднозначен
Сред тогите на днешното съдийство.

Шофьорите-убийци получават
Присъди в мнозинството си условни,
Особено щом склонни са да дават
Пари по обичаите съсловни.

За близките на жертвите да плачат
Се разрешава на Темида в храма,
Там гдето злобно смее се палачът,
А правосъдието е измама.

И продължават траурните шествия
На родните транспортни произшествия.

1531.

Показват често себе си поетите
В изповедално тъжно настроение,
Душевния им трепет да усетите
И техните възвишени копнения.

Как сутрин те запалват си цигарата
След, а понякога и преди, банята
И как със Времето са в надпреварата
Когато сипват си вода от каната.

Потънали във битово безредие,
Те преживяват шеметно страдание
И смело го превръщат във трагедия
Или във фарс по собствено желание.

За тях каквото зло и да е казано,
Местото им в Парнас ще е запазено.

1532.

В редицата на чакащите щастие
Човеците с надежда се тълпят
И всеки има право на участие
Във този чуден безнадежден свят.

Не са достатъчни за всички дажбите
Във неприкосновенния запас
И затова навред ширят се кражбите,
Организираны от всяка власт.

От преголямото стълпотворение
По даден от Съдбата кобен знак
Излизат някои от обращение
И никога не се завръщат пак.

Но нов поток във нея щом се влива,
Редицата остава вечно жива.

1533.

Слова със мощ, макар без смисъл,
Безспорно има, казва Валерй...
Но повече Човекът е изписал
Нито със смисъл, нито с мощ дори.

Те произвеждат се завидно бърже
Във умопомрачителен тираж –
Щом недомислието се подвърже,
То вдъхва на писателя кураж.

И нови недомислия начева,
Защото никой няма да го спре,
Дори Син Божи със Светата Дева
Му казват, че той справя се добре.

Прекъсва му към писане страстта
Единствено скоропостижността.

1534.

С любов към Истината се стремя
В борба с несправедливостта поредна,
Но кой човек по цялата Земя
Би я приел във случай, че е вредна?!

Той истините си ще раздели
По степента на тяхната изгода
И после ще установи дали
Са в унисон с човешката природа.

Горчи общоприетият морал,
Щом се засяга интересът личен,
Това навярно всеки би признал,
За да го смятат за човек практичен.

Но по внушение от Нещо свише
В учебниците често друго пише.

1535.

Предателствата се ценят различно
Според общественото им значение
И ценоразписът периодично
Търпи инфлационни изменения.

Най-скъпи са душите на царете,
Макар че няма липса на предлагане,
Ще трябва в брой парите да дадете
Без такси и без данъчно облагане.

Той, царят, е съгласен да предава
Отделно или общо своите жители
И ако трябва цялата държава
На своите богати покровители.

А после до последния си ден
Е с царска пенсия обезпечен.

1536.

Голямо пролетно поевтиняване
На дипломи от всякакъв размер
Е ценен начин за преобразяване
Глупака в доктор или инженер.

Купуват се, защото предварително
Се кандидатства за престижен пост
И всъщност няма нищо удивително,
Че кандидатът е завидно прост.

Той глупостта изкупва с послушание,
Най-важният хормон за всяка власт,
А дипломата му е основание
Да има тежест неговият глас.

Чрез него се избавя от беда,
Умеейки кога да казва “Да”.

1537.

Човекът трябва да е благодарен
На себе си, че е все още жив
Във този свят, опасно претоварен
С червен терор и много експлозив.

Той е принуден ловко да лавира
Сред страшните капани всеки ден,
Да се преструва, лъже, комбинира,
И моли, за да бъде опростен.

Умението му да оцелява
Не иска никой тук да оцени
И той полека тъне във забрава,
Възнаграден със ранни старини.

Добра била, разправят, старостта,
Но тя по-кратка е от младостта.

1538.

Жестокостта си да документира
Желае не един палач-любител
И с жертвите си се фотографира
На мъките им щом се е наситил.

Кое поражда тези зли стремежи,
Излагащи човешкото ни племе?
Дали са част от някакви залежи
Във мозъка от пещерното време?

Не вярвам. Със любов да се убива
Е рядка болест в цялата Вселена –
Цивилизационна или дива,
За хора тя е предопределена.

Но засега от целия народ
Тя пази в тайна своя произход.

1539.

Падението на един народ
От неговия премиер започва
И той, подобно на отровен плод,
Отравя всяка плодородна почва.

В началото бе полудив селяк,
А после се марксиста изредиха,
С провалите вървахме смело в крак,
Но за успехи ги провъзгласиха.

Замести ги необразован цар,
Гордеещ се със чуждите езици,
Беязан свише да е господар
И с реч догоре пълна със чуждици.

Сега след неминуемата криза
Ще трябва Бог за премиер да слиза.

1540.

Навред едновалентните професии
Създават доход и добър живот,
Уреждат се чрез тях научни сесии
През все по-краткотраен период.

Нима не буди общо възхищение,
Че някой станал е шекспировед!
Във Шекспировите произведения
Научни титли крие всеки ред.

А гьотеведите са институция
С отдели, подотдели и бюджет,
Където ежегодната продукция
Затрупва гениалния поет.

По техния добре утъпкан път
Рояци гьотверени ще вървят.

1541.

Дали наличността на подлеците
Сред разните народности е равна?
Въпросът заннимава мъдреците
И отговорът им е “Да” отдавна.

Но празнина че има се оказа
В разпределението им по време
И в нея затова реших да вляза
Без оглед колко труд ще ми отнеме.

Проучих историческите данни,
Използвайки най-точните методи
Един пропуснат век да не остане
И само Истината да ме води.

Едва ли можеше да се очаква,
Но подлостта оказа се еднаква.

1542.

За издевателствата над жените
Едва ли някой нявга ще плати...
На цялата планета със парите
Дали ще се откупим аз и ти?

Жената страда за невинността си
От сътворението си до днес,
За да се жертва пред иконостаси
На мъжкото понятие за чест.

За свободата кой ли не “воюва”,
Но никога за нейна свобода,
За женска свобода не ще да чува
Защитникът на бога и реда.

Така ще е докато сган безока
Я възприема само като стока.

1543.

Здравеопазването ме привлича!
Проучвам го със скромните си сили
И виждам – то на властите прилича,
Които някога са го родили.

Пред болестите всичките сме равни,
Но равенството наше тук приключва...
Разделят ни на прости и на главни,
Лечебната система щом се включва.

Кого от нас Смъртта ще изпревари
Решава комитет хуманитарен,
А покрай липсата на авоари
Най-бедният е първи изпреварен.

Системата, за да функционира,
Привидно се безспирно реформира.

1544.

*Когато един пост е ненужен, наричат го
“представителен”.*

Не знам да има длъжност по-излишна
От тази на Държавния Глава,
Излишността ѝ е цялогодична
И извънредно скъпа при това.

В способността му нищо да не прави
Във помощ му е многочислен щаб
От юначаги със завидно здраве,
Лапачи яки на народен хляб.

А любовта към бедната Родина
Не ги оставя ни за миг в покой,
Разнасят я у нас и във чужбина
И всеки чувства се като герой.

Патриотизмът им е дълг почтен,
Но двойно по-почтен, щом е платен.

1545.

*Унгарският президент Пал Шмит
Е станал доктор чрез плагиатство.
– Според вестниците + БТА*

Един широк кръг недоразумения,
Приемани на подбив за наука
Изпълва шарен куп произведения
И търси сред науките сполука.

Политология? – Авторитетно е!
Това престижно словосъчетание
Съкровище от глупости безчетни е,
Събирани без ум, но със старание.

Жреците ѝ са като кукувиците,
От тук – от там по нещо присвоявали,
Предлагали са го на политиците
И те във докторати го преправяли.

Той може да е долен плагиат,
Но президент е и е с докторат!

1546.

*Бюджетът на Големия Адрон Колайдер
Край Женева е девет милиарда долара.
–Уикипедиа*

В Сомалия сред гладните райони
Просвета търсят бедстващите хора
И в конференции за Хигс-бозони
Се струпват масово и без умора.

Децата със подпухнали кореми
Следят със силен трепет новините
Дали не е дошло най-после време
Частичите на Хигс да са разкрити.

И тази мисъл вечер ги приспива,
Поглъща им изцяло интереса,
А после благотворно доразвива
На просвещаването им прогреса.

Навярно скоро даже със закон
Гладът ще е заместен с Хигс-бозон.

1547.

Откакто Хитлер беше слязъл в ада
Тук нямаше такова оживление,
На дяволите черната грамада
Изпитваше небивало вълнение.

Работните казани със катрана
До блясък бяха всичките излъскани
И без почивка беше всяка смяна,
А пътищата със парфюм напръскани.

Дори от своя замък Сатаната,
Излезе със приветствено възвание
Да бъде гостът идещ от Земята
Посрещнат със тържествено внимание.

Какъв бе този празник синодален? –
При тях пристигаше самият Сталин.

1548.

След избухването на демокрацията броят на политическите партии в България надхвърли 300.

Човечеството докато расте
Единодушието намалява
И тази странност да се отчете
Налага се и в нашата държава.

Познавам доста малки общества,
Обединени от една идея,
А тя се главно състои в това,
Да вижда всеки себе си във нея.

Но въпреки взаимните хвалби
Накрая разнобоят ги спохожда –
Все някой някого ще наскърби,
Щом стане дума кой да бъде Вожда.

И затова най-здрава в този век
Е партията от един човек.

1549.

Апостолите на Исус Христос –
На вярата реалните строители...
Нарекоха Човек небесен гост,
Не той на тях, а те са му учители.

И вяращите знаят своя Бог
Според евангелските описания,
Превърнали се във свещен урок,
Но с трудно защитими основания.

Зачатъкът на новия морал
Е затъмнен с мита за възкресяване,
А той това да беше само дал,
Достоен би бил за обожествяване.

Наивните църковни съчинения
Мъглата ще ги пази от съмнения.

1550.

Мъничета в големи кабинети
Изглеждат като грахови зърна,
Но в манията си за власт обвзети
Надуват своята големина.

Безумие с обществени размери
Извира от коравите глави,
Изпълва без остатък всички сфери,
Жестока сила, за да прояви.

И колко са могъщи да покаже
Във позата на свърхчовек-герой,
От кръв морета не ги спират даже,
Когато влизат с правдата във бой.

А после свършват със въже на шия
Или в затворническата килия.

1551.

При комунистите въпроси няма,
Но има само отговори в хор,
А Правдата, макар и глухоняма,
Все пак държат заключена в затвор.

До нея спи наивната надежда
Народът да дочака светъл ден
Ако с любов усърдно се навежда
Пред образа на вожда си червен.

А който недостатъчно се кланя
Се праща в лагер или на разстрел
От службите за донос и охрана,
Които трижди всеки е проклет.

И хората се чудят ден и нощ
Как да смаяват битата си площ.

1552.

Световната История е хронология на войните.

–Лично мнение

Наука за мащабни погребения
От древността до съвременността,
Това е точното определение
За нейното значение в света.

Войните трудни са за преброяване
И са безбройни жертвите във тях,
Загинали при всяко прекрояване
На глобуса с братоубийствен грях.

За пренаситената с кръв История
Лъжите са като насъщен хляб,
Но без да е лъжлива алегория,
Смъртта печели крайния етап.

И затова тираните безспир
Воюват, но говорят все за мир.

1553.

Когато диктатурите се сменят,
Настъпва страшен мъртав период,
През който камъните в ужас стенат,
А в ужас е замлъкнал цял народ.

Сноват закрити черни камиони,
Претъпкани със живи мъртавци,
Изхвърлят ги в планинските каньони
И връщат се с активните борци.

Като в космическата черна дупка
Изчезват хора без следа и вест,
А живите във своята черупка
Очакват собствения си арест.

Впоследствие Закона заявява,
Че беззаконията оправдава.

1554.

Край мене се източваше редицата
На хомосексуалния парад,
А аз подкрепях със ръце дечицата
И исках да ги задържа назад.

Те все пак гледаха, недоумявайки
Каква бе тази неприлична сган,
Която всички нрави нарушавайки
Се кълчеше без чувството за свян.

Полиция позора ѝ опазваше,
А тя го считаше за свобода
И срамната си голота показваше
Из улиците главни на града.

Сред нейни съидейници признати
Се виждаха и група депутати.

1555.

Разбрахме: за крадци-милионери
Не може днес закон да се намери

Обаче те законни са наследници
На едновременните ни изедници

И сметнахме, че с право им се пада
Да ги накажем с каменна грамада.

Избрахме си един от най-известните,
От най-безскрупулните и безчестните,

И купът, придружен със тежки думи,
Растеше както крадените суми.

Наскоро с камъните от грамадата
Издигна на двореца си оградата,

А със нахалството си прословуто
Поиска още и за барбекюто.

1556.

*Над 800 журналисти отразявали процеса срещу
масовия убиец Андерш Брайвик.*

Да си прочут без оглед със какво,
Не е ли блян отдавна на мнозина? -
От някакво невзрачно същество
За новинари ставаш златна мина.

Дали донася рай или пък ад,
Дали е истина или измама,
Е без значение за Херострат,
Когато тръгва да подпалва храма.

Във днешните модерни времена
Известност шумна незабавно носи
Ако тълпа край някоя стена
Поръсиш със куршумени откоси.

И колкото са повече убити,
По-дълго ти оставаш в новините.

1557.

Предсказа Айнщайн кривото пространство,
Вант Хоф – асиметричния атом,
Маркс – кризите в световното стопанство,
А аз – несгодите във всеки дом.

Излиза, че неправилните форми
Са базата на целия живот
И затова налаганите норми
Приема трудно простият народ.

А опитите в правилна посока
Се правят още от античността,
Но въпреки подкрепата широка
Все неоправен си стои света.

За справяне със трудния въпрос
Ще се разчита на космичен гост.

1558.

Министрите са с няколко заместници,
Защото длъжността е заменима
И техните замени са предвестници
Правителствена криза, че ще има.

Но има ли заместник Земеделеца?
Не! Няма днес и нивга не е имал!
Във мраз, във зной, във буря и виелица,
Да ражда хляб е неговият стимул.

Незаменимите крепят планетата,
А другите са за придатък само
И често слагат прът във колелетата
Вместо на свестните да дават рамо.

И затова навярно напоследък
Не се отчита никакъв напредък.

1559.

Градината на моята душа
Сега е пълна със инсектициди,
Те ме опазват да не съгреша
Щом изкушение от нейде иде.

На правдата досадната муха
От тук нататък няма да ме плаши
И всичките прояви на духа
Ще бъдат проверени, че са наши.

Така идейната си чистота
Подържам чрез идейна хигиена,
Чрез пълно разбирателство с властта
И с вярата, идейно подплатена.

А свършат ли се тези препарати
ДС партия нова ще ми прати.

1560.

Защо ли изборната власт е скъпа
За всяко българско сърце и джоб?
Защо при всяка смяна на калъпа
Започва всичко като след потоп?

Прииждат гладни, а си тръгват сити,
Награбили имоти и пари
И бързат да се скрият във дворците,
Позорът им които сътвори.

През кратки периоди се повтаря
Демократичният бандитски рай,
А следващият предния преваря
И властите крадливи нямат край.

Народът (страх ме е да изрека!)
С наджда чака “силната ръка”.

1561.

Страдания неясни за мъжете
Гнетят духа на младите жени,
Когато гледат модни тоалети,
Но само през витринните стени.

Възможно ли е някога сълзите,
Проляти тайно, да се преброят?
Те свързани са със мечти убити,
Наивни може би, но те тежат!

Закон е нужен младото момиче
По право да е с модно облекло
Не чрез благотворителните притчи,
А под правителственото крило!

Защото грижата за Красотата
Е също важна както Свободата.

1562.

Отдавна фаталистите приемат
Смъртта за акт на справедливостта,
При който определящ е обемът
На сторения грях от личността.

За Хитлер, Цезар, Кадафи, Атила,
И още много други като тях
Това основно правило е в сила,
Макар и при неравностоен грях.

Къде е Сталин в този ред обаче
С великия кормчия Мао Дзе Дун?
Животът за убийците-водачи
Не струва колкото лула тютюн.

Умряха те със почести обкичени,
А също и насилствено обичани.

1563.

За подмладяване на стара нация
Въстанията са най-ценно средство,
Те почват със борба за демокрация
И вождове оставят във наследство.

А вождът е обичан във началото,
Народът го приема за спасител,
Докато той осъществи опялото
На Свободата като “вожд-учител”.

Учителят е най-непогрешимият
И назидателно размахва пръста,
От всички грехове най-непростимият
Е пред лика му да не чупиш кръста.

И вождът, със властта си за да свикне,
Най-близките си във затвор ще тикне.

1564.

*Много по-желателно е да имаш синовна обиг към
Бога отколкото да притежаваш проницателен ум.*

–Жан Жерсон

Изискан занаят е “богослов”,
Наситен е докрай с духовна сила,
Чиято заразителна любов
От край до край Земята е покрила.

Като мислител той е най-велик,
В добри дела превръща греховете,
Тъй както дворцовият алхимик
Превръща в златни медните монети.

Той влиза със неверниците в спор
И с чистата си вяра побеждава,
Защот е със Бог в едни отбор
И отразява Неговата слава.

За боя със идейните отрови
Светът не може миг без богослови.

1565.

Във самохвалните комюникета,
Издавни по време на война,
Лъжата, казват, е общоприета
За не една воюваща страна.

“Врагът е с десет хиляди убити,
А ние с половината едва...”
За коментаторите гласовити
Число са жертвите, не същества.

Събрани във задгробното си братство,
Те нямат имена, а само брой...
Че думата “едва” е светотатство,
Не ще смущава техния покой.

Беда е, че във родната държава
И живите тя също не смущава.

1566.

Един многоизвестен съдия
Не бе скъперник в смъртните присъди
И черната му слава засия,
Във времето навек за да пребъде.

Младеж бил гроб престижен осквернил
И за тове ще бъде ликвидиран,
Жестокостта Законът е прикрил
Чрез съд за тази цел организиран.

А съдията като със балон
Все по-високо бързо се издига
И във ръка с бездушния закон
До министерското кресло достига.

Фашист, и демократ, и комунист –
При всичките режими той е чист.

1567.

Щом градска глупост трайно съчетана е
Със селска хитрост, туй е основание,

За да възникне ново ценно качество
Сред градското и селското замлячество,

Наричано от някои еснафщина,
А всъщност тя е истинска простащина –

Партийна, вихрена и атакуваща
И доста скъпо на народа струваща.

Най-силните от нейните следовници
Заемат постове като чиновници

И чрез червените постановления
Въвеждат класовото управление,

Чиято най-практична от задачите
Е работа да дават на палачите.

1568.

*Датата на Рождество Христово за католици и
православни са различни. На Възкресение
–Христово – тоже.*

Премъдрите владетели на вярата
Дали разбират страшната вреда,
Нанасяна от тях чрез надпреварата
За бройката на Божите чедра.

Христос-едно се ражда всяка зима,
Но доста дни преди близнака-две,
Загадката е непреодолима
И няма как да се обоснове.

Христовците и двамата възкръсват,
Но те отново са един след друг
И още по-големи грешки лъсват,
И всичките на разума напук.

Дали един е или пък са двама
Се питат плахо вярващите в храма.

1569.

Способността да предивиква страсти
Е в същността на всеки вид игра
И тъй да облекчи поне отчасти
Гнета на скука, сплин, или хандра.

Инфарктни случаи се наблюдават
При отбелязване на важен гол,
Тъй смъртоносно хора се вживяват
Във футбол, хокей или баскетбол.

Естествено ли е това, не е ли,
Е безсъмнено закъснял въпрос,
И отговорите са закъснели
Подобно на “Дали е Бог Христос?”

Играта по терените със топката
Държи отдавна Глобуса във клопката.

1570.

Начал с гладью, а закончил с гадью.

–Н.В. Гоголь, “Мертвѣе души”

Касапите на българското слово,
Задавени от злюбната си страст,
Във злюбата си влагат наготово
И злюбa със чуждоезичен глас.

Със “хейтър”, “хейтърство” и “хейтиянство”,
Засищат встникарския си глад
И смятат да продават чак във странство
Журналистическата своя смрад.

Към “лав”, “амур”, “аморе”, “либе”
Те не изпитват личен интерес,
Любов витае в бедните колиби
И за властта не е модерна днес.

А злюбата на всякакви езици
Хранилка е за всички политици.

1571.

“Деветдесет процента” са магически!
Засягат всеки творчески процес!
Теоретически, а и практически
Измерват те отпадъците днес.

В науката и във литературата,
Във всеки най-възвишен занаят,
В лекарствения бранш и във културата
Това е факт, макар и непризнат.

Изпълнени със тайни безполезности,
Напразни блянове навред творят,
Заместват неуспехите с любезности,
Които Истината да приспят.

Със пълна сила страшните проценти
Важат и за редица парламенти.

1572.

Аз бях във група многообещаващи
На Партията предани дейци
И златните резерви представляващи
В редиците на нейните бойци.

През пролетта ме преквалифицираха
От комбайнер във кинорежисьор,
Впоследствие ме преориентираха
За шеф в Държавния монетен двор.

И независимо от всички сложности
При кой да е заеман важен пост,
Страх се според моите възможности
На Партията да съм верен лост.

За трудещите всеки ден изгрявах
И светло бъдеще им обещавах.

1573.

За разделението на властта
Е много писано, но без последствия –
Все неделима се оказва тя
И непрестанно бремна със бедствия.

Сама на себе си е висша цел,
Душа на най-невзрачните чиновници
И на великия тиран, поел
Към нея с главорезите-полковници.

Науката я раздели на три,
Животът ѝ натрапи единение
И много робски тайни ѝ разкри,
Полезни за доброто управление.

Тя си остава вечно неделима
За благо на който днес я има.

1574.

Отгде се взема верността на роба
И благодарността към господаря?
С какво робовладелската особа
Любовни чувства в роба си разгаря?

На господаря в дълг е, че живее,
Че може въздуха да диша още
И със овцете като тях да блее
И робството да хвали дни и нощи.

Така се вие робската спирала
И много рядко някой я смущава,
Не се римува тя със Идеала,
Но съществува в не една държава.

Да! Роб и господар във колектив!
И всеки е по своему щастлив.

1575.

Убийственото щастие чрез дрогата
Спохожда милиони същества
И ги освобождава от тревогата
За всичките тревоги след това.

То е обемна част от производството,
Огромно по размер и капитал,
При него не присъства благородството
И всякакъв общоприет морал.

Остава само страстното безумие,
Необуздано с никакъв закон –
Смъртта предлага се със сладкодумие,
Разпространителите ѝ са легион.

Отдавна съвестта им е безока!
Самоубийството е тяхна стока.

1576.

От филмите за лекари – герои
Изпитвам чисто удовлетворение,
Те си приличат с мненията мои,
Съставени от лични впечатления.

Добрият лекар подкуп не приема,
Изпълненият дълг му е наградата,
Животът му е истинска поема
В борбата на порока със обсадата.

От него са доволни всички болни,
Не връща който и да му изпратите,
Той не участва в сделките подмолни
И първи е сред супер-хипократите.

А има ли в обществените сфери
Човек, достоен с него да се мери?!

1577.

Властта от комунизма бе превзета
В един единствен календарен ден,
Но банки, занаяти и просвета
Не смаза бързо валякът червен.

Професори, бръснари, обуцари,
И всеки мъж, останал незаклан,
Веднага се нарекоха другари
И клеха се за вяност в труд и бран.

Голямата метла не ги забрави,
Властта един през друг ги уволни
Като носители на чужди нрави
И всичките в концлагер настани.

Живяха там сред вопли и мъчения
Докато им се спретнат обвинения.

1578.

Изкупване със вярност на бездарност
Е същност на партийния подбор,
Не го признава никой за вулгарност,
Защото всички са в един отбор.

Чрез вярност се добиват ред предимства
И някои особени права,
Които Партията ни заимства
От блискоизточните общества.

Най-важното е правото на мързел
Във името на светъл Идеал,
Със който вожд-учителят е свързал
Партийния идеен капитал.

И затова, без оглед десен – ляв,
Нараства бързо членският състав.

1579.

Простащината кой не я проклина,
Но тя е вечно неразделно с нас
По някаква неведома причина,
Която ни държи под своя власт.

Напълно е природосъобразна
И слята със околната среда,
Отричаща ума и безотказна
Към липсата на всяка свобода.

Това е изключително удобство
За целите на кой да е сатрап,
Чрез него се започва всяко робство
Плюс обещание за лесен хляб.

Простащината? Вечно ще я има!
Велика е! И неунищожима!!!

1580.

Стръвта към унижение е странна
Когато овладява цял народ,
Прилича ми на многолика рана,
Кървяща непрестанно цял живот.

Уж няма вече титли благородни,
Без тронове са бившите царе,
Но поданиците не са свободни
И споменът не иска да умре.

Графини, баронеси и херцози
Живеят в постоянен карнавал,
Крепят унаследените чертози
И се кълнат в несъществуващ крал.

А докато тълпата ги признава,
Мъртвешкият им танц ще продължава.

1581.

*“Баба ми правеше такава хубава салата,
Че вътре бяха всичките витамини от
Менделеевата таблица”*

*–Бойко Борисов, Министър председател на
България*

Учудвал съм се много неведнъж
На неграмотността на политиците,
Изкупвана със устрем вездесъщ
Да зубрят текстовете на класиците.

Тук става дума не за правопис,
За който вие правилно ги хулите,
А за необятната космична вис,
За атомите и за молекулите.

Познанията им за този свят
Са нейде в ранното Средновековие
За всеки депутат и дипломат
От стария режим или от новия.

Незнанието днеска е модерно,
А може би дори закономерно.

1582.

*...Что в мой жестокий век восславил я свободу
и милость к падшим призывал.*

–А.С. Пушкин

Поетите да променят света...
Каква добронамерена измама!
От тях мнозина срещнаха смъртта,
Но в тиранията промяна няма.

Лицата им читанките красят
И дойде ли редът на тържествата
Тирани с жертви заедно стоят
И заедно им честват имената.

Дечица сричат техните слова
Ведно с това каквото казва Вожда
За мъртвите и техните права
Когато със венци при тях дохожда.

И хората съзират, че промяната
Се състои единствено в подмяната.

1583.

Със принца ляга Кейт или Ванеса
И мигом се превръща във дукеса,

Щастлива до поредния развод
С издръжката си кралска доживот

И затова в двореца на опашка
Застава всяка нова Пепеляшка

С надежда някога да се вреди
За член на синьокръвните среди.

В развълника за деви благородни
Пристигат нови пратки ежегодни,

В очакване да мре монархът стар
И да помажат техен син за цар.

А междувременно посред безреда
Човеци се превръщат във говеда.

1584.

Мизерията е отворен свят,
Но кой ли иска да я посещава?
Сред бедност, дрипи, болести и глад
Дори на музата ѝ прилошава.

Юго намери там човещина,
А след това подробно я описа
За хората в единствена страна
И тъй показа те навред какви са.

Зола подхвана темата със жар
И я разнесе в фабрики и мини,
За да покаже във “Човекът звяр”
Човек, че звяра може да надмине.

Изкуството неволята рисува,
Но за нещастие не я лекува.

1585.

Изискан лукс са нашите права,
Защото те са неприкосновенни
И славени с възвишени слова
От всичките управници безценни.

Не зная зле ли е или добре,
Но правото в държавата се дава
И доста грижи има да бере,
Тоз който мисли, че го притежава.

Ако случайно ти се позволи
Понякога да му се полюбуваш,
Ти жаждата за правда утоли
На благодарен като се преструваш.

Със правото да бъдеш благодарен
Се оживява в този свят покварен.

1586.

Веселие се лее от екрана –
Рекламата тъгата не търпи,
Тя винаги е в празнична премяна,
Усмивките си никой не пести.

Безсрамната лъжа ме забавлява
Подобно на предизборна борба
Когато кандидатът обещава
Богатства със голямата торба.

Лъжата се умело преоблича
И със преобразеното лице
Започва на надежда да прилича,
Загнездена в човешкото сърце.

А цялата печалба от измамата
Прибира собственикът на рекламата.

1587.

Тълпа нормални хора полудява
По някакъв неведом още знак
И никой няма точната представа
Защо на себе си тя става враг.

На всякакви убийства е готова
В самоубийствения си стремеж,
Просмукана с идейната отрова
На вожда сладкодумен и зловещ.

Разумните повдигат раменете,
За тях това е малък инцидент,
А за опасност някой щом се сети,
Страната вече е без парламент.

С такъв болезнотворен оптимизъм
Започва всеки тоталитаризъм.

1588.

Натрапва се във моето съзнание,
Че стиховете, както веществата,
Си имат агрегатно състояние
И истинност, макар и непризната.

Едни приличат много на кристалите,
Но има и обилно разводнени,
А трети са ефирно про шумялите
И към небето синьо устремени.

Във стиховете думите са знаците,
С тях мисълта обича да рисува
И робските неволи, и юнаците,
И всичко, от което се вълнува.

А за стиха, въздушен или твърд,
Наградата понякога е смърт.

1589.

Запазени са любопитни сцени
От срещите на Вожда със поетите –
С лица от чиста радост озарени
За вярност и любов им са обетите.

Те неуморно Вожда си възпяват,
Възпяват постоянно, изчерпателно,
Едни със други се съревновават
С усилие напразно, но трогателно.

Осигурени са с добра заплата,
Отличия, награди, уважение...
Уви, шедьоврите им са признати
Единствено в партийно отношение.

Във тесния партиен кръг интимен
Възторгът постоянно е взаимен.

1590.

Неверниците са нещастно племе
Под прицела на всички богове
Във минало и във сегашно време
Дори и в бъдещите векове.

Във никоя религиозна книга
Не се предвиждат милости за тях
И Божи гняв навред ще ги достига,
За да живеят винаги във страх.

Неверник в рая няма как да влезе,
Самият Данте ясно го твърди
И във Чистилището праща тези,
Които Бог преди Христос роди.

Неверниците трябва в кратък срок
Да си измислят някой свестен бог.

1591.

Съдът е скъп и мутрите решават
Да не купуват власт, а те сами
Да почнат пряко да я упражняват
Навсякъде из родните земи.

Създават си набързо депутати
И увенчават столицата с кмет,
Дори във президентските палати
За главна мутра мутра е приет.

А политическата обстановка
Се усмирява със магичен знак,
Тук всички мутри са без подготовка,
Но знаят как да колят своя враг.

В това според съвременните граждани
Се състои поредното възраждане.

1592.

Успехите заместват неуспехите
Със постоянна непоследователност,
А ние сляпо търсим в тях утехите
С прилежна и нестихваща старателност.

Но те са малко и са недостатъчни,
За да покрият всички наши загуби:
Започват със надеждите зачатъчни
И свършват с отчаянията пагубни.

И все пак нещо странно са надеждите –
безсмъртни малките са и големите,
в какъвто и затвор да ги отвеждате
те се завръщат като сладки шемети.

Не ще заглъхне ясният им глас,
Защото вечно сме във тяхна власт.

1593.

От бъдещето ни комунистическо
Остана бедност, смесена с разруха,
Ведно с наследството теоретическо,
Което Времето без жал издуха.

Къде са всички тези многотомници,
Изпълнени докрай с идейна плява?
В мазета скриха се като бездомници
И чакат някой да ги претопява.

Които ги четяха и ги писаха,
Сега са демократи всепризнати
Покръстиха се и пребоядисаха
В банкери, прокурори, депутати.

С хамелионството си те се славят
И ако трябва пак ще го направят.

1594.

Отдавна живо ме интересува
Честта в междупартийното прелитане –
Тя продължава ли да съществува
Или пороците са предпочитани?

Въпросът е излишен. И го зная,
Но все пак неуморно той задава се,
За да се види силата коя е,
С която личността обезчестява се.

Прелитанията са безопасни
За политическото поколение,
А също тъй и много ефикасни
За джоба във парично отношение.

Множат се бързо прелетните птички!
Търпят ги и ги благославят всички.

1595.

Оказва се, че доста политици,
Подобно на фекалната бактерия
И на добре известните мушици
Живеят чрез най-мръсната материя.

Там те се чувстват като у дома си,
Намират задоволство и признание
От най-широките народни маси,
Избрали ги в Народното събрание.

Отделно взети те са хора-нищо,
Крепят ги всякога себеподобните,
А мръсотията им ги насища
С усещане, че те са най-способните.

И радват се на пълна свобода,
Защото са в естествена среда.

1596.

Краси “почтенната борба за власт”
Плаката с политическа реклама
И като в приказка за дядо Мраз
Осланя се на сладката измама.

Властта е страшно силен наркотик
И който се към нея пристрастява,
Готов е за суетното “велик”
И с дяволите да се съюзява.

Готов е да прекрачи всеки праг,
Поставен на морала от слугите
И да унищожавя всеки враг
Чрез силата на меча и парите.

В борбата му безмислена и тежка
Почтенността е най-голяма грешка.

1597.

Ще възроптаем ли, че вече век
Слугуваме на неискреността?
Къде остана гордият Човек,
Носителят на справедливостта?

Уви, навреме е обезвреден
От ненавиждащи го хитреци,
Пребит, посечен или ослепен,
Той е на щат при мъртвите светци.

Гордеем се със своя мирен строй,
С неискрено начало, но без край,
Като скала непоклатим е той
И за престъпника е замен рай.

Престъпникът ведно със съдията
Са радват заедно на Свободата.

1598.

За простите човеци в низините
“Обществен договор” е без значение,
Чрез него те не стават по-честити
Със или без да има приложение.

Не ги привлича хитрият оратор
Със многословната еквилибристика,
Защото виждат в него нов диктатор,
Подкрепян от продажна журналистика.

Животът им е в каменната ера,
Модернизиран с къщи във кашоните,
Със епидемиите от холера
И с покровителството на законите.

А на прогреса стръмната пътека
Те ще изкачват още двеста века.

1599.

Как често мъчениците на Славата
Прибягват до слова и до дела,
С които да осигурят появата
На себе си до светски светила!

“Докато си замезвахме ракията
Във ресторант “Москва” с Гор Видал,
Му обяснявах, че за беднотията
Безмислено е днес да го е жал...

Със Реган бърбяхме из кафенетата
Безспир за Хелзинкския протокол.
Казах му: “Не подписвай за ракетата,
Защото ще си вкараш авто-гол!”

Щом тъй върви, да каже той ще може
Какъв съвет е дал на дядо Боже...

1600.

Ave Caesar, morituri te salutant!

Диктаторът не иска свое име,
“Бащата на народа” си харесва
От одата как той незаменим е,
С която блюдолизецът го чества.

С победоносен поглед от балкона
Приветства възгласите на тълпата,
Която него има за икона
И първи пълномощник на съдбата.

Тълпата, завладяна и презряна,
Е неговият верен почитател,
Като Христа приветстват го с “Осанна!”
Защото Господ им го е изпратил.

А със започването на войната
Те жертвено ще слязат под земята.

1601.

*Дисиденти! Колко много
двусмислие се крие в тази дума!*

Режимът на червените говеда
Реши измислен враг да си отгледа,

Защото истинските опоненти
Избиха като вражески агенти.

На доста крави, волове, телета,
Заети във народната просвета,

Им разрешиха в тесните хомоти
Я епиграмки, я пък анекдоти,

А после критика от колектива
Им правеха партийно справедлива,

Отнемайки им малко от правата
На достъп до тревата в равнината.

И както можеше да се очаква
Светът говежди взе да ги оплаква.

1602.

Опитвам да надзърна във душата
На царедвореца, но там е мрак,
Затворена е тя за светлината
И за разсъмване не дава знак.

А информацията ѝ – два бита,
ѝ стига само, за да казва “Да”,
Достатъчна за всяка царска свита
Където тя е знак за свобода.

За комуниста същото е в сила,
На Партията е послушен член,
Съгласие Тя в него е внушила
С промените ѝ всеки Божи ден.

Но случи ли му се да закъснява,
Чрез самокритиката оцелява.

1603.

След като слезъл от небето синьо,
Христос направил от водата вино –

Най-ценното до днес от чудесата,
Извършени от Него на Земята

И затова от времената стари
Той е патрон на родните кръчмари,

Където чудото се практикува
С голям успех откакто свят светува.

Във занаята рядко има криза,
Освен когато плаща се акциза...

Тогава Дявола със власт могъща
Веднага вино във вода превръща.

Така кръгът “Бог-Дявол” се затваря
За благоденствието на кръчмаря.

1604.

Страни на чудесата има разни,
Едни са в приказките, други не,
Населени с царе разнообразни,
Възседнали крилатите коне.

Но все пак те далеч не са сравними
Със чудесата наши по размер,
При нас чрез машинации незрими
Едно ченге превръща се в banker.

Превръщането е едноетапно
И не оставя никакви следи,
Ченгето става богаташ внезапно,
Готов bankerска къща да гради.

А в резултат на тази справка кратка
За нас остава право на догадка.

1605.

“Гаранция е вашият живот,
Заемам ви пари без документ...”
Това не е от филмов епизод,
А думи на бандитски президент.

С жестокостта си е навред прочут
И тя е неговият адвокат,
Той да заплашва не си дава труд,
Защото за всемоушен е признат.

Подаръци му пращат всеки ден,
Понякога дори до милион.
Подаръкът да бъде забранен? –
Това едва ли става по закон.

Спокойствие за всекого от нас
Продава той чрез страшната си власт.

1606.

Човечеството много трудно следва
Възхода на отделния човек
И докато науката напредва
То изостава с повече от век.

В обществените нрави ли е скрита
Причината за този феномен?
Не знам, но пречи сила упорита
Редът да бъде с нещо променен.

Вълната от нещастия залива
Като цунами бедния народ,
А той следи без всяка съпротива
На кривдата безспирния възход.

Науката се слави с предвидливост,
Но тя не обещава справедливост.

1607.

Модерно робство железобетонно
Обхванало е обществото днес,
Макар че робството е незаконно,
То част е от научния прогрес.

Известният бандит и рушветчия
Във “консултант” се е преобразил,
Успял е докторат да придобие
И за доцент се е провъзгласил.

Приема милионни хонорари
Като изгъкнат ядрен технолог,
Строител на хангари и на гари,
Химик, математик и хидролог.

И затова от няколко години
Проект без него няма как да мине.

1608.

Лъжливите пророци са навред,
Но истинските где са кой ги знае?
При Господ ли се водят на отчет
И пряка ли е връзката им с рая?

В сегашно време всеки политик
Безспирно длъжен е да пророкува
За приближаващия миг велик,
Когато той на власт ще тържествува.

Пророкът на лъжеца е близък,
Това е истината всепризната,
Известна на приятел и на враг,
Дори се счита част от занаята.

Изглежда, че животът на Земята
Дори за час не може без лъжата.

1609.

При буржоазната аристокрация
Игри на благородство няма скрити,
Защото има пълна информация
Как титлите зависят от парите.

За графове зоват милионерите,
Милиардерите пък са херцози,
Появата и на трилионерите
Ще ги равни със царските чертози.

Трилионер – какво прекрасно звание,
Кое то чака своя горд носител!
Навярно чрез спестовност и старание
Такъв ще стане някой честен жител.

А след това най-сръчните поети
Ще го прославят с оди и сонети.

1610.

Le silence est la dernière fois des malheureux.

–A. Dumas

Народът ни е пълен със мълчание,
Безкрайно, безначално и без плът...
То израз е на дългото страдание
През страшния многовековен път.

Пред родните и чужди угнетители
Превива мълчаливо колене
И мълчаливо вярва на спасители,
Въвлекли го в поредното клане.

Единствено говорят тук умрелите
Със словото на своя пра-език
И като стон изпълва той пределите
На техния огромен свят безлик.

В Историята има да се спори
Кога народът ни ще проговори.

1611.

О, Музо, възпей оня гибелен гняв на Ахила Пелеев!

–Омир, “Илиада”

Гневът, един от седем смъртни греха,
Е често в близка връзка със смъртта
Ако се съди само по размаха
На жертвите от него по света.

Когато експлодира във главата
На някой страшен всемогъщ тиран,
Той праща от земята под земята
Тълпи от хора с план или без план.

Дали Василий Българоубиец
Нарича се или Наполеон,
Дали е педераст и кръвопиец,
Не го лови човешкият закон.

Гнева си гибелен задоволява,
Човеците като унищожава.

1612.

Какъв не съм аз отговарям смело:
Не съм бил съден от Народен Съд,
Не притежавам собственост на село,
За мен до днес архивите мълчат.

Щом никаквец съм, аз съм подходящ
За всякакъв държавен пост висок
И там ще бъда бдителният страж,
На Партията ни защитник строг.

Човекът-нищо е готов на всичко,
Това известно е на всеки вожд,
Към него той е с искане едничко –
Да бъде сляпо верен ден и нощ.

Партийната повеля щом се следва,
Човекът-нищо винаги напредва.

1613.

Безсмъртие, защо ни заблуждаваш?
И ти си временно на този свят!
Подправени свидетелства раздаваш
И хората при тебе се тълпят.

Кое от тях творците надживява? –
От множеството само малка част.
Останалите са суетна слава,
Добити с помощта на светска власт.

Причините желаят да са тайни,
Но те за съжаление не са,
Безсмъртията им са краткотрайни
Подобно на партийни чудеса.

Кой първи е, кой втори е, кой трети е,
Ще стане ясно след хилядолетие.

1614.

Човек написва нещо криво-ляво,
Веднъж за чест, а друг път за пари,
И се надява, че със пълно право
Очаква някой да го одобри.

“Партийно-тематично неразвит е
Любовноромантичният сюжет,
Премного буржоазни са сълзите
В стиха на пролетарския поет.”

По този начин пише некролога
Критикът на поредната творба,
В перото му са Дявола и Бога
И те предричат нейната съдба.

Смъртта е незаслужена фактически,
Но правилна идейнополитически.

1615.

All the world's a stage

–As You Like It, 2/7, W. Shakespeare

Ако светът се бореше за здраве
По начина, по който гони скуката,
Човекът щеше бързо да забрави
За болести, сразени от науката.

Но не! Парите са за спортни зали
И славни свърхчовешки спортни приноси,
Където зрителите подивяли
Изсипват във кръвта адреналина си.

И тези разходи растат безумно
И нарушават всяко равновесие,
И зрителите викат все по-шумно,
И все по-зла е тяхната агресия.

И някакъв неумолим закон
Превръща сцената във стадион.

1616.

Да славиш вождовете е умение,
Което винаги ще се цени
И ще се радва на разпространение
По всички континенти и страни.

Страшилището вечно на народите,
Наречено със заванието “вожд”,
Притихва пред най-слабата от одите,
Щом тя възпява неговата мощ.

А върху автора валят наградите,
Критиците наричат го “класик”,
За светъл пример дават го на младите,
А всъщност е обикновен ибрик.

Едната титла му е за пред хората,
Но той си знае, че е вярна втората.

1617.

За “Хляб и Свобода” е тъй типично
Да липсват колективно на света,
А идването им поединично
Е подигравка с нашата мечта.

“Хляб вместо Свобода” се среща често
Във не един робовладелски строй,
А случва се и Свободата вместо
Хляб бунт народен да добие с бой.

Така се разминават в календара
И поздрави си пращат отдалек,
А политиците ни вдъхват вяра,
Животът ни че щял да стане лек.

Навярно в някоя далечн дата
Те заедно ще са под знамената.

1618.

Искам да съм бивол на Председателя Мао...

–Изказване на хунвейбин

Да бъде даром високо поставен
Човекът, който е нискостоящ,
Е хитър трик все още незабравен,
За да получи Вожда верен страж.

Най-важното при този вид прислуга
Е пълната душевна слепота –
Да служи е целта му, няма друга,
Каквато и да е заповедта.

Той носи белезите на позора
Без да усеща тежест от това,
С дали е бял или червен Терора
Не занимава своята глава.

Да спазва безогледно чужда воля
Е неговата постоянна роля.

1619.

Аз наблюдавам с горест разпродажбата
Из тържища на творческия труд,
Като че ли съм съучастник в кражбата
В ателието на творец прочут.

Прекупчиците са забогателите
За сметка на художника-бедняк,
Далеч са на изкуството от целите,
Но винаги със спекулата в крак.

Творбите се засенчват от банкнотите,
Чиито купища безспир растат –
Изкуството првъръщат във имоти те
На някой приказно богат магнат.

А авторът безпомощно гладува
Или от гроба тайно негодува.

1620.

От милиардите, използвали Земята
За спирка в пътя си към вечността,
Малцина си оставят имената
След посещението на Смъртта.

Останалите тук са анонимно
Участници в планетния миманс,
Жени, мъже – работници предимно,
За тях в Историята няма шанс.

Невинни хора те не са убили,
Не са взривили някой цар любим,
Не са и мрачна слава придобили
Със бомбен запалителен килим.

И справедливо скромната им честност
Се съчетава с пълна неизвестност.

1621.

Осеяни със страхове са дните,
В които изборът ви най-щастлив
Не е как своята чест да защитите,
А как да е, да сте все още жив.

Останете ли жив честта започва
Да се усеща като лош товар,
За нея при терора няма почва,
Порокът е единственият цяр.

При него няма свързване отчасти,
Човекът му се посвещава цял
Във служба на диктаторските власти
И техния бездушен идеал.

А пътят към защита на честта
Нима минава само през смъртта?

1622.

Какво ни завещава комунизмът,
Когато си отива от света?
Оставя ни една безсмъртна измет,
Смрад и грижливо стъпкана мечта.

Наподобявайки делата Божи,
Той сътвори човечета от кал,
Но без да може дух в калта да вложи,
А може би така е пожелал.

Възникнаха немислящи персони,
Крепители на кой да е режим,
Закриляни в партийните заслони
На дуче, вожд и фюрера любим.

А семето на новата порода
Завинаги посято е в народа.

1623.

Знам мигове ужасно продължителни
На врмето в забавения ход,
В тях подлостите стават задължителни,
За да запазиш подлия живот.

При робството те нямат заместители
Освен ако предпочетеш смъртта,
Предлагана от съвестни мислители
За съхраняването на честта.

Не твърде много са последователи
На поведение от този вид,
Включително известните писатели
И хора на духовния елит.

Те пазят сили за стихотворения
Към идващите нови поколения.

1624.

Къде е силата на политика,
С която властва над народа прост?
С юмруците си или със езика
Е стигнал до командния си пост?

Въпросите от този вид са честни,
Но отговорите съвсем не са –
Не е известно хората известни
Да са в съюз на правдата с гласа.

“За трудолюбието им безкрайно
Държавата безкрайно ги цени,
В успехите им няма нищо тайно,
Те произвеждат светли бъднини.”

Днес настоящето не е наред,
Но бъдещето е приоритет.

1625.

Със верноподаничество се ражда
На този свят мъничкият човек,
А после чувството се донасяжда
От цялата държава век след век.

Втъкава се дълбоко във душата,
Която става собственост на друг,
Участва във рева под знамената
С пречупен кръст или със сърп и чук.

През времето на кървавата жетва
Човекът лесно се превръща в леш,
Но той е горд, че дадената клетва
До смърт изпълнил е със плам горещ.

А вождът, щом гроб личен му е дал,
Е сигурно прибавил и медал.

1626.

*В момента на Големия взрив Вселената се е
появила от нищото.*

–Официално научно становище

От нищо е възникнала Вселената!
Това не е бълнуване, а факт.
От нищо е Вселената зачената,
А не чрез някакъв божествен акт.

Доскоро Нищота бе подценявано
И нулата е неговият знак,
От мъдреците беше подигравано,
На разума то беше смъртен враг.

Оказва се, че то е прародината
На целия материален свят
И в него крие се първопричината
На Космоса познат и непознат.

То още упражнява своята власт
Във всяка част на всекиго от нас.

1627.

Чета със изключително внимание
Какво гласи Свещенното писание

И Господ как от своята картотека
Извадил план и сътворил Човека,

А след това направил допълнение –
Божествено във всяко отношение.

От черната огнепорна каса
Изкарал малко чума за подкваса,

Прибавил сифилис, спин и малария,
Холера, едра шарка, уртикария,

А най-подир на Светостта под знака
По списък всички видове на рака.

И казал Той: На Мен се уповавайте,
Развивайте се и се размножавайте!

1628.

Обгръщаме народа със внимание
За щастието на голямо, мало,
И затова прилагаме с желание
Конкурсното начало.

От опита натрупан през годините
В наука и изкуство като цяло
Услужваме предимно на роднините
С конкурсното начало.

Постигнахме внушителна колекция
От мутри в управляващото тяло
Чрез строга отрицателна селекция
В конкурсното начало.

Роднините отвсякъде пристигат,
Конкурсите обаче не достигат.

1629.

*Берия надживява Сталин, но при Хрушчов е
разстрелян за шпионаж.*

Палачите при Сталин се изтриваха,
Тъй както се изтриват чифт подметки,
И после в гробовете си се скриваха,
На вожда според кървавите сметки.

Ежов, Ягода, трепеха невинните,
Със съд, без съд, каквото им попадне,
Морета кръв проляха през годините,
Но във ЦеКа за още бяха жадни.

И двмата убиха ги палачите,
За да отворят мястото за нови,
“Защото неотложни са задачите,
да счупим буржоазните окови.”

А Берия избегна тази серия,
Но кратко бе партийното доверие.

1630.

Мечтаех да възпявам всичко свято
Около мен или далеч от мен
По линия на СИВ или на НАТО
Или на друг подобен феномен.

Те имат термоядрени ракети
Трикратно да унищожат света,
Но няма как от мен да са приети
Като реалност и като мечта.

Над тях се носи ято некролози
Със мирис на разлагаща се плът
И затова под никакви предлози
Във стих не могат да се поберат.

Единствено оказват се възпяти те
Във сговорния кръг на бюрократите.

1631.

Jennifer Lopez's butt is said to be ensured for \$ 27 million.

-photogalleryindiatimes.com

Този свят е обетован,
Тъй като е застрахован
От пожар и наводнение,
Кражби и земетресения;

Застраховат се машини,
Бюстове, крака, градини,
Къщите, автомобилите,
В зоопарка крокодилите,

Панталони, ски, балтони,
Фабриците за пирони,
Източните демокрации,
Докторските дисертации,

И оборите с коне...
Глупостта обаче не!

1638.

Откакто като враг те уволниха,
Отвсякъде те клевета облива,
Във лагера едва не те убиха,
    Но ти не губиш инициатива.

В писмото до самия Председател
Разказваш за съдбата си горчива
И търсиш към кого го е препратил,
    Но без да губиш инициатива.

И както трябвало е да очакваш,
Писмото без забавяне отива
При този, от когото се оплакваш,
    Но ти не губиш инициатива.

Без работа си, беден, бит и гладен,
Но на борба за правда си отдаден.

1633.

Палачът никога не е самотен,
Във помощ му са още доста хора,
Организиран в екип работен
И председателстван от прокурора.

Най-важен тук, естествено, е попът
Със Словото, за да осъществява
Пътуването кротко и без ропот
Към царството на вечната забрава.

Осъденият – личност заменима,
Е временният член на колектива,
Такива като него много има,
Сега е тук, след малко си отива.

Палачът поизбърсва своята брадва
И с другите си тръгва да обядва.

1634.

Законът се сравнява с що ли не
И доста често със врата в полето,
Но никога със средство за клане,
Какъвто е във същност. Общо взето.

Чрез него се поддържа траен ред
Сред всички слоеве на обществото,
А обвинител, съдия и кмет
В гласа се вслушват на Политбюрото.

Комунистическият класов съд
Е длъжен враговете да пропъди
И тъй като по брой те все растат,
Той не спестява смъртните присъди.

Изготвят ги в промишлени размери
Новоизпечени функционери.

1635.

И звезда с звездою говорит...

–М.Ю. Лермонтов

Приема се, че изповед лирична
Четем във стиховете на поетите,
А в тази истина трагикомична
Участват и звездите, и планетите.

Останалите как се изповядват? –
Банкери, адвокати и фелдфебели,
Съдии праведни, които радват
Страната ни, че злото са изстребили...

За нас душите им остават скрити,
А съвестта им – смътно пожелание,
Засенчено от ада на парите
И съкровенното им притежание.

Но със това (и въпреки това)
На почит са във всички общества.

1636.

От слава са най-здравите капани
За упояване на преуспелите
И рядкост е здрав някой да остане
На суетата сладка във пределите.

Талантите – и истински, и мними,
Към славата не са имунизирани,
Те роби са на собственото име,
От името си са експлоатирани.

И връзката с реалността изчезва,
Замества я духът на превъзходството,
Лишен напълно от преценка трезва
Доколко близко с хора им е родството.

Страданието често е хронично,
Но страдащите чувстват се отлично.

1637.

Да свържеш помежду им вековете
Не е ли тежък свръхчовешки труд? –
И който от великите поети
Го стори, често смятат го за луд...

А той стои, от Времето прегърнат,
Неустрашим и сам, и неразбран,
От всекидневието си отвърнат,
Пророчески във бъдещето взрян.

Съвременното рядко му прощава,
Още по-рядко го оставя жив,
А дълготрайната посмъртна слава
Едва ли прави някого щастлив.

Безсмъртието носи се удобно,
Най-вече щом постига се задгробно.

1638.

Естественият източник на злото
Не спира никога дори за час,
А рядката поява на доброто
    Приемаме за дар на висша власт.

Така отколе съществуват двете,
Представителите на рай и ад,
Проклети и възпети от поети
    По всички краища на този свят.

Но странно е, че те не са единни,
Дори понякога започват спор,
Кои виновни са, кои невинни,
    На музите в лиричния простор.

Това, което за едни е зло,
За други често е добре дошло.

1639.

За чистота на вярата горяха
Мъже-жреци на Разума велик
И в църквата дървата не пестяха,
За да убият всеки еретик.

Старанието беше безуспешно –
Тук-там оставаше по някой жив
И Инквизицията безутешно
Изплака, Дявола че ѝ е крив.

За новите открития космични
Със милиони трябва да горят
И чрез убийствата профилактични
На догмите престижа да спасят.

За щастие властта на Ватикана
Без право върху кладите остана.

1640.

Днес Престъплението изпреварва
Съда и неговите наказания;
Народът на държавата не вярва,
А вярва само в своите страдания.

Сега недосегаемите хора
Се често подиграват със законите,
Рушат ги и не влизат във затвора,
Но вие няма как да ги прогоните.

Налага ви се кротко да търпите
Душите със сатър когато кълцат те
И с робството си да се примирите,
Пазачи на овцете щом са вълците.

И само някакво земетресение
Могло би да ви донесе спасение.

1641.

Хормоните в съюз със витамините
Са днешните стопански чудеса,
Печалби едри носят ненадминати
Без никакви разбойници да са.

Открити бяха от велики учени,
Които не допускаха, че тук
Без честен труд пари ще са получени
За техните открития от друг.

Под формата на хапчета нахълтаха
Във всеки град, и село, и квартал,
И безразборно хората ги гълтаха,
Като парите харчеха без жал.

А потреблението им расте!
От рок-звезди са по-известни те!

1642.

Да четеш една едничка книга
Цял живот прилича на затвор,
В който светлината не достига
И закрит е всеки кръгозор.

Библията, вярно, е свещена,
Мъдрост в нея има не една,
Но макар да е благословена
Не изчерпва всички писмена.

Не така я схващат доста хора,
Склонни са да я обожествят,
Само в нея търсят те опора,
И че там намират я, твърдят.

Но от всякаква подобна книга
Фанатизмът бързо се надига.

1643.

Усещане за “ние” и за “те”
Пронизва и Пространството и Времето,
Човек привиква с него от дете,
До сетния си дъх му носи бремето.

Изостря се започнат ли войни,
Когато става смъртно заплашително,
Но и мирът, войната щом смени,
Не го превръща в нещо помирително.

И в раса, класа или колектив
Познава всеки “нашите” и “чуждите”
И този белег най-красноречив
От смелост му задоволява нуждите.

А всички жители ще станем “наши”
Ако планета чужда ни заплаши.

1644.

Демоните на смътното очакване
Понякога спохождат моя ум,
Когато и най-лекото потракване
Приемам като изстрел на куршум.

Вълнува се нестихващото Минало
От спомена за ужас преживян
И край огнището му неизстинало
Завинаги ще бъда прикован.

И ще очаквам винаги агентите
Пред изгрев да нахлуют в моя дом,
Да ровят в книгите и документите,
Извършвайки поредния погром.

И от това разтърсващо видение
Не ще намеря нивга избавление.

1645.

С подготвени убийци разполага
Днес всяка независима страна
И те се бият, щом им се налага...
Това е тъй от стари времена.

Как страшна е цената на войната!
И всеки е готов да я плати,
Мъжете, и жените, и децата,
Със милиони за да осмърти.

Умът не иска да я одобрява,
Но я обслужва винаги добре,
Пролята кръв заменя той със слава
За този, който тръгнал е да мре.

Не мислите ли, че това занятие
Виси над хората като проклятие?

1646.

Маймуната, невинното животно,
Упрекват за роднинство със Човека
И тази злостна клевета охотно
Навлиза тук-там полека-лека.

А тя мълчи неволна, безглаголна,
Лишена от подкрепа и защита,
Потресена от дейността подмолна,
В която много подлост има скрита.

Човешката мисловност тя презира,
Защото е заплаха за Земята
И Златния телец ѝ е Кумира,
А цялата История – войната.

Да беше имала грамотна сила,
Това във вестник би го съобщила.

1647.

Общуваха пророците с Небето
Чрез пряка връзка, без посредници,
Това бе някога общоприето,
Но не така е с техните наследници.

Във връзка със научния напредък
Поставиха пророците във лудници,
Мойсей с Йоан там срещам напоследък
В компания на каещи се блудници.

Заместиха ги бодри ясновидци,
Заети главно с местните явления,
Работят по тарифа – за парици,
Дори са съюзени във сдружения.

Пророчеството – хубав занаят,
Но в съвременността не е признат.

1648.

В измислената пирамида
На Злото и Доброто
Инстинктът пази индивида,
Моралът – обществото.

И между тях кипи борбата
Откакто свят светува,
Но равнодушна е Съдбата,
Вика им тя не чува.

Оставя ги да изтощават
И сетните си сили,
Като накрая заявяват,
Че уж са победили.

А истинският победител
Е Партията – повелител.

1649.

Каква свобода е правото да избираш кой да те управлява?!

–Барон дьо ла Бред и Монтескьо

Страни от всяко зло кой както може
Сред целокупното ни население,
Но би ли могъл някой да предложи
Спасението ни от подчинение?

От подчинението всички страдат
И даже виждат там предначертание,
В прегръдките му яки щом попадат
От детското домашно възпитание.

И всеки някому се подчинява,
И едрите началници включително,
И Папата, и светската управа,
Да имат Бог за шеф е задължително.

Това при хората е генетично.
При котките, например, е различно.

1650.

Под наем се предлагат днес утроби,
За да износват чуждите деца –
Наемат ги влиятелни особи
За още по-влиятелни лица.

Полусекретни или полуявни
Те част са от сегашния живот
Чрез възжеланите и стародавни
Присадки, даващи човешки плод.

В момента прекрояваме морала
И Папата към праведност зове,
А майчината обич не е цяла,
Но вече разделена е на две.

Възможно е от тежките си рани
Тя инвалид задълго да остане.

1651.

Какво е Онзи свят за комунистите?
Каква им е представата за рая?
Естествено, от всички са най-чисти те
И групово ще идат там накрая.

На КГБ убийците в Централата
Политбюро с ДС ги е събрало
При аления устав на умрялата
Столетница с разлагащо се тяло.

Духът на колектива ще е борчески
При хубавите дажби със купони
И до един те ще прилагат творчески
На ленинизма светлите канони.

Единството ще им е за награда,
А несъгласните ще врат във ада.

1652.

Властта се взима често с престъпления
И с още по-големи се задържа,
Когато нейното опиянение
Нагоните убийствени развърже.

Водачът е изпълнен с недоверие
И то се трайно самопроизвежда
Сред обкръжилото го лицемерие,
А то към безнадеждност го отвежда.

Подобните на него са нещастници
Макар да имат и пари, и злато...
Над щастиято чуждо те са властници,
Но собственото им е непознато.

Приятел им е кървавата злоба
И тя ги придружава чак до гроба.

1653.

Спомените, лоши и добри,
В безпорядък се тълпят в душата,
Но във тон със всичко по Земята,
На добрите все не им спори.

Лошите изблъскват ги назад
И обсебват дръзко паметта ми
Със лъжи, и кражби, и измами,
Тровили живота ми нерад.

Комунизмът с робското тегло
С поражение непоправимо
Запечатан е неизлично
Ясно – сякаш вчера е било.

Светли спомени аз виждам рядко;
Мяркат се и радват ме закратко.

1664.

Evviva il comunismo e la libertà!

– “*Bandera rossa*”

Лъжата може да е идеална,
Да увлече след себе си тълпата,
Но след победата първоначална
Не може да излъже Свободата.

Марксизмът инфектира милиони
И толкова на Онзи свят изпрати,
Но после по естествени закони
От собствената злоба си изпати.

Без отговор оставен е въпроса:
“Защо ли толкова народ загина?”
Със робство свобода да се кръстоса
Не може чрез червена гилотина.

Съдилищата, знаем, че са слаби,
Щом коли се в промишлени мащаби.

1655.

Тъй както всички други паразити,
Тиранинът от жертвите зависи –
Не може всичките да са избити,
Защото тронът му на тях крепи се.

Като литературните критици
Той не изстребва всички безразборно,
Тук-там оставя някои душици
За смето на племето покорно.

И племето му се възпроизвежда
Под неговите грижи непрестанни,
Лишено от опасната надежда
Освободено някога да стане.

На всичките тирани по признание
И робството изисква възпитание.

1656.

Не знам защо са подредени нормите
Така в етажите на обществото:
Което са за немци униформите,
За нашия чиновник е бюрото.

Извън наелото го учреждение
Той се държи като човек приятен,
Но скверно някакво преображение
Във службата създава лик обратен.

Той мрачен е, нахален, заплашителен,
Към всеки посетител и просител
Под смешния предлог, че става бдителен
Към дебнещия ни отвред вредител.

Държавата от гражданина брани,
А този гражданин и него храни.

1657.

Образованието е богатство!-
Към бъдещето светлата пътека!
И е недопустимо светотатство
Това да се оспорва от Човека.

Но как то оцелява в наше време?
Не е ли жертвата на всяка криза?
Властта без срам готова е да вземе
От учения сетната му риза.

И той, изправен пред невзрачно утре,
Останал без подслон и без прехрана,
За служба моли се на разни мутри,
С хазна от престъпления събрана.

Образование и Престъпление...
Кое по-силно е по ваше мнение?

1658.

Беднякът беше честен и способен,
От малък социално ангажиран,
Далеч от всеки бизнес долнопробен –
Красноречив, обичан, аплодиран.

За президент се той кандидатира
Без всякаква предизборна реклама,
Без да се хвали и да агитира,
Без да купува гласове с измама.

Избраха го пред всички претенденти,
Защото вярваха във честността му...
Богатите и хитри конкуренти
Останаха със пръст в устата само.

Поуката е щателно пречистена,
Но дали във нея има истина?

1659.

Държавите със ядрени отрови
Са сбрани вече в многочислен клуб
И да превърнат лесно са готови
Земята във радиоактивен труп.

Атомните заряди за какво са
Със мегатоните динамит?
Очаква своя отговор въпроса
Кой ще запали страшния кибрит.

Дали ще бъде луд или нормален
Не ще научат мъртвите тела,
А летописецът официален
Ще е зает с Господните дела.

Те всички заедно обединени
Ще спят сред селища обезлюдени.

1660.

Във робствата съзирам много степени
И никоя от тях не е последна.
Те всичките нередко са облѐпени
С афиши, че са “Свобода победна”.

Но те не са. Отслабват само стягата
Щом преминава се в едно по-горно,
А свободата, мярка се на прага тя,
Но не намира място благотворно.

Отново почва всичко от началото,
Бунтува се, въстава пак народа,
Или потъва обществото цялото
Сред неодушевената природа.

А според политическите нужди
Тираните са наши или чужди.

1661.

Тиранът вижда уважение
Сред дворцовата нищета,
А всъщност то е поведение,
От страх родено пред властта.

Как да познаем тази граница
Между привързаност и страх,
Минаваща през всяка страница
На Миналото, пълно с грях?

Разумно си мълчат придворните
И пазят важния секрет –
Тъй единично и отборно те
Се хранят векове наред.

Тиранът тайната узнава,
Едва когато поста сдава.

1662.

Предизборните масови събрания
Са мярка за наивността човешка,
Но също и за масовата мания,
А тя е доста често с форма тежка.

Нахалникът застава на трибуната
И от небето светилата сваля,
А светлината, звездната и лунната,
Челото му на вожд е увенчала.

И хората го слушат с невнимание –
Лъжите му отдавна са известни,
Но нужни са за тяхното страдание
Подобно на безмислените песни.

И без завършек ще остане темата,
Защото няма свършване Системата.

1663.

Un poète, c'est presque un abbé.

–A. Dumas

Поетът, щом ще се сравнява с поп – Зависи
кой е попът, кой поетът, Те част са от
човешкия въртоп И във Историята ярко
светят.

И Грегoр Мендел – генетик велик
Е поп! Не е ли поп Джордано Бруно?!
На кладата предсмъртният му вик
До днес ехти в пространството подлунно.

Поети са Фет, Ботев, Байрон, Блок,
И Хайне със еврейския сарказъм
Във вечния Парнаски каталог!
А поп е и великият Еразъм.

Поети дал Бог, но за съжаление,
И в нашето Априлско поколение.

1664.

Наемният поет яде огризките
От масата на своя господар
С надежда ловко да избегне чистките,
Спохождащи партийния олтар.

Но Вожда смята незадоволителен
На верността му преданния знак
И той със устрема си ускорителен
Възпява пак. И пак! И пак!! И пак!!!

И впряга цялата изобретателност
На своя скъден поетичен дух,
С хвалби за да засити с изчерпателност
На вожда си изтънчения слух.

И виж, че после той се е докопал
До някой мазен неоглозган кокъл.

1665.

Дерзаят мъдреците на света
Когато става дума за промяна!
В сегашно време и във древността
Това остава тема постоянна.

Платон, и Кампанела с Томас Мор,
Измисляли обществени модели
В борба със многоликия терор,
Но нищичко да сторят не успели.

И Нитцше дълго чакал свърхчовек,
Но тъй и не успял да го дочака
Нито отблизо, нито отдалек,
И е умрял на лудницата в мрака.

Проектите са всички идеални,
Но хората, за жалост, са реални.

1666.

За роба спуснатата демокрация
Е за страданията чуден цяр
И като член на най-свободна нация
Е с право да избира господар.

Но господарят е от сговорчивите
И обещава да е верен вожд,
А гражданите да са най-щастливите,
Закриляни от неговата мощ.

Мощта му е с развитие нарастващо,
Обгръща бърже цялата страна
И управлението става властващо
Над всеки мъж, дете или жена.

Но населението е доволно,
Защото робството е доброволно.

1667.

Според изследванията научни
Човек е новодомец на Земята,
Но за свещениците злополучни
Науката е майка на Лъжата.

За тях е вярна калната природа
Във приликата на Адам със Бога,
Това внушават те и на народа,
А за невярвците – мярка строга.

И обществото преданно им вярва
Със чувството, че тъй е по-удобно...
Измислицата факта изпреварва,
А и изглежда по-правдоподобно.

Пред догмата на хиляди години
Немеят всички факти и причини.

1668.

Защо със Бог се лесно инфектират
Изглеждащи нормално същества?
Какво незаменимо те намират
В приспивните евангелски слова?

От догмите извира странна тяга,
Привличаща нещастните души
И църквата ръката си протяга,
Страданията за да утеша.

С поклон пред чудотворните икони
От памтивека хора се тълпят
И вярват, че природните закони
Пред тяхната божественост мълчат.

А Папата със праведност призната
Си колекционира чудесата.

1669.

Човекът, със когото се видях,
Се занимаваше с лечебни билки
И бях учуден след като разбрах,
Че е зает с ремонт и на бесилки.

За избора на тежест и въже
Били необходими сметки сложни,
Извършвани предимно от мъже,
Но изключенията са възможни.

Той търсен беше от къде ли не,
Защото името му бе известно,
За него виден режисьор засне
Научен филм, разпратен повсеместно.

“За жалост малобройни сме призиваните,
Напред (както навред!) блестят профаните.”

1670.

Кралете нямат собствен трудов стаж
И профсъюзът им е едноличен,
Короната и пурпурният плащ
Не са за работа костюм практичен.

Но той е част от техния декор,
Чрез който се представят пред народа,
Прикрива с трона кралския позор
И защитава кралската порода.

Кога науката ще обясни
Секретите на тази безогледност?
Кой здравата разумност нарани,
Обричайки я на духовна бедност?

Светът пред правдата за тях немее
И на кралете чества юбилея.

1671.

Какво се случва със тираните
Когато виждат, че пропадат? –
Изтича им кръвта от раните
И чака да се изповядат.

Виновни ще са милионите,
Че гения им не разбрали,
Лишавайки ги от короните,
Които нявга са им дали.

Във кървавото си падение
Човешки множества повличат,
Защото в свойто обкръжение
Те само себе си обичат.

Места за тях, макар и мразени,
В Историята са запазени.

1672.

По производство на бездомни хора
Земята е космичен първенец
И тя ги произвежда без умора
По воля на Небесния Отец.

“Плодете се!” бил казал той от Горе,
Но без да каже до къде да спрат,
Човечеството днес какво да стори,
Щом милиарди искат да ядат?

Към Вечността те тръгват си обратно,
Защото тук остават без храна,
А там гладуват по закон безплатно
И за това не търси се вина.

Към Вечността удобно се възлиза
И не се чувства жилищната криза.

1673.

Защо ли от победата наградата
Е винаги по-малка във сравнение
На парещата мъка със грамадата,
Притискаща човек при поражение?

Доказва се чрез моето пресмятане,
Че Зло с Добро са неравнопоставени,
Че трудно изпълнима е мечтата ни
Злините чрез добро да са поправяни.

По същия ли начин във душата ми
След огъня на светските събития
Предимно Злото с парещите атоми
Ще продължава своето развитие?

Въпросът ми без отговор остава,
Но той да се задава продължава.

1674.

Тъй много ми се иска да узная
Кое събитие е историческо!
Престъпно дългата война каква е? –
Естествено! Събитие! Класическо!

А “Дон Кихот”, и “Хамлет”, и Аида”? –
Те са шедьоври, но не са събития,
Историята е като Темида –
Теглилката е за кръвопролития.

За епохалните творби е сляпа,
Макар че те са тласъкът към щастие
И те ни доближават до етапа
На по-порядъчно човековластие.

А до тогава нашата История
Не ще ги включва в своята територия.

1675.

*По времето на Шекспир Елизабет
Първа е била кралица на Англия.*

Във кралската любов без страх повярва
Глупакът Есекс и с това умря,
Смъртта в двореца често изпреварва
На страстите любовната игра.

Не бе той първият нито последния
Клиент на кървавия ешафод,
А само малка брънка от поредния
И нескончаем смъртен хоровод.

Жените си бащата-крал изпращаше
С препоръчителства на Оня свят,
А дъщерята щедро се отплащаше
С мъже... И изборът ѝ бе богат.

По някаква причина непонятна
Епохата им се нарича златна.

1676.

Задълго плоска беше ни планетата
На учените мъдри в мисълта,
А в обич щом кълнях се момчетата,
Те казваха “до края на света.”

Сега е кръгла. С части раздробени е
Чрез граници на множество страни
И с някакво митично ускорение
Пътува към неясни бъднини.

Смущаващото грешно изречение
“До края на света” е живо днес
във непрекъснато употребление
на общия прогрес в противовес.

За справяне със вредната традиция
Ще създадем езикова полиция.

1677.

Едната партия му беше малка
И той преброди няколко подред,
Но политическата залагалка
Не му донесе никакъв късмет.

Той искаше да е ръководител...
Отхвърляха го бързо, изведнъж,
Макар с хвалбите си да бе опитал
Да се представи за достоен мъж.

Все още беше майстор на лъжите,
Мнозина го приемаха за млад,
С успехи ползваше се сред жените,
Затуй реши да стане адвокат.

Сега се чувства важен и свободен
Като специалист бракоразводен.

1678.

“Какво е болест идеологична
И среща ли се тя във обществото?”
След век учителката симпатична
Ще пита ученици във школото.

И от съвременните “-изми” много
За болести ще бъдат обявени,
Затуй навред ще се внимава строго
Да бъдат тутакси предотвратени.

В нарочни общности ще се събират,
Които най-активно се вълнуват,
Със себе си да експериментират
Докато се от “-изма” излекуват.

Фашизъм, комунизъм и нацизъм
Ще бъдат болестен анахронизъм.

1679.

Признания, изтръгнати с мъчения...
Петхилядигодишен аргумент
С усъвършенстващо се приложение
Без страх до настоящия момент!

Мълчат на правото теоретиците,
Практиците го ползват и сега,
На спящи се преструват политиците
И няма кой да каже докога.

А срамежливият стремеж към щастие
Се крие сред човешките права
И тъжно обвинява в съучастие
Човеците с наведена глава.

Осакатените надигат глас:
“Мъчения ще сполетят и вас.”

1680.

На Миналото как да се помогне?
Не можем спомена да променим
И ужасът му няма да затрогне
Сегашния младеж невъзмутим.

Той има право да не ни повярва,
Че комунизмът е престъпна власт,
Не се със тази грижа претоварва,
Изгаряща ума на всички нас.

Когато тиранията притиска
Животеца от всичките страни
И всекидневно от човека иска
На чужда воля да се подчини,

Това изглежда неправдоподобно
И да не хващаш вяра е удобно.

1681.

“Ако” Историята не признава
И фактите ѝ не се редактират,
Но писмено не им се забранява
Лица си собствен да фалшифицират.

Да беше Блюхер след Груши пристигнал
На Ватерло във кървавата баня,
Наполеон победа би постигнал
И Англия била би завладяна.

Европа щеше да е днеска френска,
Войни световни нямаше да има,
А цялата система управленска –
Съвсем наполеоноподобима.

И другите народи с основания
Приели биха съболезнования.

1682.

Семейството, разправят, се разпада,
Децата извънбрачни се множат,
Оставят ги на пътя без пощада
Сами в живота да намират път.

Обаче става чудо в обществото!
Роднинството добива страшна мощ,
В Партийния ЦК, в Политбюроето
Седят роднини на добрия Вожд.

Надолу си простира пипалата
Към градския и селски комитет,
Към всички назначени на заплата,
Било то на отчет и без отчет.

И цялата държава без усилия
Прилича на “Нещастната фамилия”

1683.

Терорът бе оръжие на слабия,
Отчаял се от мъка многолика,
Но във условната страна Арабия
Той вече е държавна политика.

Пари се влагат без ограничения
За модните технически устройства,
Създаващи огромни поражения
В съюз със саможертвени геройства.

Омразата, великата натрапница
В подмолите на съвестта човешка,
Се радва на човешката касапница
И жертвите приема със насмешка.

А Запада с наивност явна лъже я,
Че не продава ядрени оръжия.

1684.

Аз съм злокобен и се чистя често
От своите излишни добродетели,
Но тайно правя тази чистка вместо
Да я споделям с някакви свидетели.

Във обществото съм обичан, тачен,
И награден с народното доверие,
Животът брачен също е удачен
При малко обич с много лицемерие.

Аз хапя скрито без да наранявам,
Захапката ми ражда погребения,
Защото я с отрова закалявам
И с коленопреклонни уверения.

Впоследствие на жертвата пред гроба
Пред всички съм най-скръбната особа.

1685.

Преравайки набързо вековете
Със погледа си безпристрастно хладен
Се спрях на занимателни отчети
И бях, да си призная, изненадан.

Въстанията, малки, едри, средни,
Обикновено в кърви се удавят,
Но според данни (вечно предпоследни!)
Водачите най-често оцеляват.

Коларов с Димитров къде изчезнаха
През кървавата септемврийска есен? –
В сраженията със властта не влезнаха,
А предпочетоха позора лесен.

И аз останах с тъжно впечатление,
Че те не са самотно изключение.

1686.

На Истината нужна е утеха
За зачестилите ѝ поражения,
Проклятия препятстват ѝ успеха,
Осакатяват я предубеждения.

Тя си остава със очи невинни,
Изпълваща ефира с обещания
За още не настъпили години
На благородство и благодеяния.

Невидимото рамо ще погалим,
Ще хвалим и съдбата ѝ отрудена,
Светени свещички ще ѝ запалим,
За да възвърне вярата изгубена.

Без помощта, навреме давана,
Ще бъде дълго злоупотребявана.

1687.

More than half of the baryonic matter remains unaccounted for.

–Science, 336(2012)1093.

За липсващата част на барионите
Днес има многобройни хипотези,
Далече повече са от законите
За бит на ветераните с протези.

Според експертите са несравними те
По вид и качество на естеството,
Но за размера на необходимите
Пари – това решава обществото.

И то решава твърдо: инвалидите
Не могат с бариони да се борят,
Защото няма начин да ги видите,
Щом липсват и не искат да говорят.

И продължават да заплащат банките
На призраците скъпи за останките.

1688.

При комунизма няма реализъм,
Той вреден е за слънчевия строй,
А ведър пролетарски оптимизъм
Обветря образа на нов герой.

Тук непрекъснато се побеждава
Неумолимият партиен враг,
Но той по чудо пак се появява
И смело бива побеждаван пак.

Със низ от нескончаеми победи
Излизаме задружно на парад,
А капиталистически съсед
За нашите успехи мрат от яд.

Особено когато са дочули,
Че всички сме със гумени цървули.

1689.

Сюли Прюдом е с нобел за “Кафето”,
А Чехов и Толстой са още живи!
Човечеството е от срам обвзето,
Но литераторите са щастливи.

Наградата за гения е тясна,
Във нея геният не се побира,
Но срещне ли посредственост всевластна,
Отчаян във смущение замира.

Ще се роди ли противоотрова
За нейната безумна агресивност?
Тя Глобуса да глътне е готова,
Но Глобусът отвръща със пасивност.

О, многобройни дарби е затрила
И продължава да е първа сила.

1690.

Народ управници когато сменя,
Решава себе си да освежава,
Но зле е, щом страната победена
Реши да сменя своята държава.

Започва себе си да номерира
По брой на преживяни катастрофи,
Република със царство комбинира
И химна си преправя с нови строфи.

Най-често диктатурата започва
При именно такава обстановка –
Водачът вижда благодатна почва
За уж “спасителна” маневра ловка.

Той да я проведе успява смело
И хората поставят го начело.

1691.

При жертвоприношение на хора
Условие било да са невинни...
Войната вижда във това опора
При раждането на страни-пустини.

Невинните по време на войната
Се ликвидират с умисъл нарочно
За всяване на ужас във сърцата...
Жестоко е да кажа, но е точно.

И генералът си създава име
На увенчан със слава победител,
Защото ползвал “бомбени килими”
Без да пощади никой мирен жител.

Почитат го като велик герой,
А първи сред палачите е той.

1692.

Една република да се погребва
Е безсъмнено тъжен ритуал,
Макар че този който я обсебва
Го прави в името на идеал.

Едва ли хермелиновата тога
И купената дворцова любов
Ще намалят народната тревога
От венценосния диктатор нов.

А идеалът лесно се удавя
Сред управленски грижи всеки ден,
А и водачът бързо го забравя,
От собствения блясък заслепен.

И тази приказка за Господаря
В Историята често се повтаря.

1693.

За вожда важно е да не признава
Направените грешки от властта,
За него те са слава и проява
На Разума и Предвидливостта.

Но той като добър стопанин пази
Наоколо си и глави в запас,
Готов, макар че лично не ги мрази,
Да ги пожертва във удобен час.

Палачът с брадвата си ги отрязва
Във името на кроткия народ,
Издига ги високо и показва
На своя труд безжизнения плод.

На диктатурата закона пръв:
Аз най-добре се управлявам с кръв.

1694.

За лириката любовта е дар
Със нейните необозрими страсти,
Обхванали еднакво млад и стар,
Мъже жени и даже педерастии.

А страсти има и в борба за власт,
Но рядко е поет да ги съгледа,
Във същност той не е по тази част,
Не сменя лира с изборна победа.

Ако обаче той е комунист,
Тогава работите стават други,
Той се превръща в рупор напорист
И член партиен с паметни заслуги.

Със стихотворна проза е зает,
Но губи правото да е поет.

1695.

Държавата ни, мащеха народна,
За нас се сеца винаги при нужда,
Разправя, че е като майка родна,
А ни употребява като чужда.

Покрита е със мрежа от забрани,
Закони, правилници и прегради,
Чрез тях избрани хора за да брани
И нарушенията им да щади.

Така живеем си от дълго време
Със Свобода, зад изборите скрита,
Гнета ни няма кой да го отнеме,
Държавата му служи за защита.

Със всичко свикнахме. Кривим си капата
И всеки май се кланяме на Папата.

1696.

Нерядко учените се вглъбят
Във океан от творчески съмнения,
Теории и факти проверяват,
Научни мнения и впечатления.

Един от друг те тук са тъй различни
На трудната наука по завоите!
Към трудовете чужди са критични
Едни, а други критикуват своите.

Сами по този начин се групират:
Към първа група спадат заядливиците,
Които по екраните позират,
Във втората обаче са щастливците,

Даряващи науката с открития
И нова мощ за нейното развитие.

1697.

Вопиющата противоположност –
Специалист и овластен простак,
Отнема и най-малката възможност
Да спрем на бедствията злия бяг.

Простакът с простотата се гордее,
Умее простотии да реди,
Със масите успява да се слее,
Когато иска да ги заблуди.

Но тук се свършва неговата сила,
Той само глупост може да твори,
Която много свят е съкрушила
И пропиляла купища пари.

Народът му прощава засега,
Но главният въпрос е: “Докога?”

1698.

Чудовище жестоко е Забравата!
Погребала е хиляди творци –
Единствена в света решава тя
Кого да увенчае със венци.

На огъня къде е откривателят?
В далечна праистория е скрит.
Къде на колелото е създателят?
Велик, но с неизвестност е обвит.

Творец на битовите улеснения,
Ти пренебрегван си за кой ли път!
Хладилникът, пералнята спасение
За хора са, но те не те ценят.

Зад марката и фирменото име
Ликът и името ти за незрими.

1699.

*Според една съвременна космологична
Теория във Вселената измеренията са 11.*

Не са достатъчни три измерения,
За да поемат всичките злини
И Злобата потърси разширение
В несъществуващи до днес страни.

Тя тръгна на науката с фенерите
Да гледа и претърсва всеки кът
Включително на Космоса из сферите
Където измеренията спят.

Там още осем нови се прибавиха
Към вече съществуващите три,
А Злобата складира си запасите
И от доброжелатели ги скри.

В един нов свят тя хвърли своята котва
И да го завладее се подготвя.

1700.

Не съществува милост във Вселената,
Отсъства също и жестокостта,
Човекът, щом се появи на сцената,
Потърси и на двете помощта.

За да се пази цялостта на стадото,
Създаден бе човешкият морал
И съвестта – на добротата чадото
В Човека, нявга сътворен от кал.

На Милостта колиба бе направена
Далече в бедните покрайнини,
Но на Жестокостта бе предоставена
Огромна къща с каменни стени.

Как могат да взаимодействат двете
Навярно всеки сам ще се досети.

1701.

Стихът е ненаситен по обем,
Какво ли не да възприеме може!
Галактиките там да съберем,
Той още място може да предложи.

А пътищата изминава в миг
Дори през безвъздушното пространство,
Епохите страши със своя вик
И неуморното си постоянство.

Но той побира и голям баласт
От лицемерие и от нечестност
В услуга на диктаторската власт
Най-вече за пари и за известност.

Изобщо – и отчасти, и изцяло,
Той за човек е като огледало.

1702.

Обществената невъзприемчивост
Към справедливостта не е от вчера,
Тук съществува само колебливост
Онносно трайността ѝ и размера.

Уверен съм, че всички генерали
Със паметници в градската градина
Ведно със множеството си медали
Не струват колкото една ваксина.

Заслугата се мери в брой убити
В противен случай тъне във забрава –
Лекарствата от гении открити
Не дават основание за слава.

Така ще бъде докато войната
Е главна занимавка на Земята.

1703.

Заети с необичани занятия
Са милиарди хора по света,
Захвърлени в жестоките обятия
На недоимъка и бедността.

Те имат право да са избиратели
На предварително известен депутат,
Но безсъмнено биха си изпатили
Ако избират своя занаят.

Ще се окажат в миг сред безработните,
За да умрат без правото на глас,
А бордът за защита на животните
Ще заяви: “Не сме по тази част.”

И призивът за правда на Земята
Задълго ще се носи в небесата.

1704.

Властта прилича твърде на одежда,
Която е по мярка на малцина,
Но Господ случва се да я отрежда
Кому да е за някоя година.

А той с високомерие я носи
Докато се достатъчно награби
За сметката на всички гладни, боси,
Наричани и “социално слаби”.

Удачен избор! Те са без защита,
А овластеният е с власт облечен!
Той слабите обира до насита,
Защото е уверен, че е вечен.

Одеждата обаче се прокъсва
И грозната му плът под нея лъсва.

1705.

Величието е извън сравнение –
“Велик” изключва “доста по-велик”,
Самото то е свое укршение
На независимо какъв език.

Велико е и днешното съвремие
С величия, раздавани навред,
Величието става епидемия,
Обслужва всички без да чакат ред.

Сред футболистите, сред тенисистите –
Величия за по един сезон,
Величия се носят и по пистите
На не един квартален стадион.

Най-бързото величие спохожда
Персоните, които славят Вожда.

1706.

Не се ли стряскате от изявление:
“Законният владетел на страната”?
Царе и царедворци без стеснение
Със него често си кривят душата.

И негодяйът без образование,
Наричан коронована особа,
Твърди, че със законно основание
На трона си над нас ще бди до гроба.

В държава на кротуващите жители
Били сме неговата бащиния,
От граждани превърнати в просители
Ще съществуваме щастливо ние.

В гората иде ми да заживея
Съдът обаче му е дал и нея.

1707.

Към леди Макбет движи се Офелия
В репертоара на една актриса
И символично във това е целия
План, с който Господ този свят ориса.

Запасът от добрите чувства свършва,
Душата почва бавно да изстива,
Характерът удобно се прекършва,
Човекът се подготвя да убива.

Условието за това възниква
Не всеки ден, а всеки час редовно,
Братоубийствената кръв избликва
И злоба жили с жилото отровно.

А сред петте окървавени акта
Дано да има мир поне в антракта.

1708.

Изчел съм философски съчинения
От стари и от нови времена,
Откривайки велики откровения
И още по-велики имена.

Там всеки автор почва от началото,
Отричайки колегите накуп,
Подрежда части на света във цялото,
Но получава не живот, а труп.

Изпитват скритото богоподобие
В твореца, безпощадно надарен,
Когато усетят на земни роби е,
Макар и не задълго, притъпен.

Те критикуват всичко наготово,
Но във замяна няма нищо ново.

1709.

*Над старото тържище ален
бе залезът като домати
–Ат. Далчев, “Любов”*

Отдавна залезът привлича силно
Творците на премерената реч
И те го наторяват изобилно
С метафори от близо и далеч.

Расте им броят лавиноподобно,
Изглежда, че изчерпва се докрай,
Но не! Не свършва! В името народно
Поет зове: “О, Музо, още дай!”

Отварят градинарските запаси
Със всякакъв полезен зарзават
За пълнене на гладните стомаси
И там откриват тучния домати.

С домата залеза ако сравниш
В Парнас заслужено ще се вредиш.

1710.

При комунизма има категория
“Моралнополитически разложен”
И тя една от многото подпори е
На този строй най-страшен, но възможен.

Във категорията са поставяни
Най-вче дългокосите младежи
И автори на вицов е, разказвани
За новите управници невежи.

Скалъпва се набързо обвинение,
Родено с помощта на клеветите,
Последвано или от заточение,
Или от гроб при другите убити.

В морала будна е лъжата дръзка,
Че с политиката той има връзка.

1711.

Заместникът на Бога на Земята
Е в спор с делата Божи доброплодни
И цял живот издирва чудесата,
Противни на законите природни.

Той вярва а че умрелите възкръсват,
Свтената водица, че лекува,
Когато с нея болните поръсват
И че иконата молитви чува.

В светата му професия на Папа
Е другите в това да убеждава
И ги подготя всички за етапа
Когато Бог повторно се явява.

А до тогава всеки Божи час
Срещу пари се моли той за нас.

1712.

Преситен е светът от развлечения,
Създавани в промишлени размери
И в тях измислените приключения
Обхващат на живота всички сфери.

Какъвто и справочник да отворите
Ще видите едни и същи данни –
Растат по брой неспирно сервитьорите,
А няма кой в завода да остане.

Планета на големи консуматори,
На музиканти, учени, поети,
На терористи зли и провокатори,
Но с производство колко са заети?

Остава ни последната надежда
Благата Господ да ни произвежда.

1713.

Измъчваме се ден и нощ,
Но храним все надежда...
    Животът всъщност не е лош,
    А само лош изглежда.

Отвън натрапеният вожд
Към пропаст ни повежда...
    Животът всъщност не е лош,
    А само лош изглежда.

Не ни остана мощ за грош
Във ореста говежда...
    Животът всъщност не е лош,
    А само лош изглежда.

И затова ще крачим смело
Със оптимизма си начело.

1714.

Властта се отличава с много знаци
И разхищението е сред тях,
Присъщо е на вождове-простаци –
Със него те прикриват своя страх.

Владетели от серията Луи
С успех разбиват своята страна,
Коего враговете френски всуе
Опитват да извършат чрез война.

На пълните с греховност кралски вери
Кой ще възспре победния порок? –
Аз мисля, че той може да намери
При гилотината добър урок.

Но в наше време тя за съжаление
Е при кралете въвн от обращение.

1715.

Тълпата – разнородна и единна,
Кое създава страшната ѝ мощ?
А нея не един мъдрец проклина,
Защото не твори с перо, а с нож...

Бастилии тя с пристъпи превзема,
Крале проваля и изхвърля в миг
И всяка политическа система
Трепери от съдбовния ѝ вик.

И както почва тъй се и разпада –
Нечакано и с кървава следа,
Превърнала във пепел двеста града
Без да пожали своите чеда.

Но засега героите мълчат
В очакване на следващия път.

1716.

Продажен съд, продажен прокурор
Със подкуп-възприемащи свидетели
И сляпата Темида за надзор –
Бандитите за всичко са се сетили.

За честния човек издигам глас,
Неволно наблюдавал престъпление...
Животът му изцяло е във власт
На криминалното обединение.

Свидетелства ли точно във съда,
Заплашена е цялата фамилия,
А и пазителите на реда
Не проявяват никакви усилия.

Престъпността с мощта си ще го смаже!
Кой правилния път да му покаже?

1717.

През пролетта възпяват се цветята,
А вожда ни през цялата година
За славата на пролетариата
И на димитровската ни Родина.

О, колко много стихотворна плява
Създадох червените поети!
Тя се издава, после преиздава,
И сбира прах в партийни кабинети.

Партотресение настъпва силно,
Щом ръководство ново се избира,
Но с оди те засипват го обилно
И пренастройват звънката си лира.

По този начин всички те привикват
На волята партийна да откликват.

1718.

Под университетската ни стряха
Огромен брой простаци се събраха

И през академичната аула
Във тоги шестват нула подир нула.

Планират те във светла перспектива
Плода на нашата научна нива,

Засаждайки я с много докторати
(В това число за умствени кастрати)

И титла всеки може да добие
От университетската сергия...

Така системата ще продължава,
Защото се самозадоволява.

Бащи! Простащината изгонете
Поне от пет-шест университети!

1719.

При феодалния социализъм
Навред цари добра организация –
В живота си аз мога да възлизам,
Но ... до партийната аристокрация.

В Полиция, във Външна търговия
И във Международни отношения
Да влезеш без червената тапия
Е строго забранено изключение.

За доста служби и това не стига,
Там се налага всички кандидати
На ред в номенклатурната верига
От ЦеКа да са за “борци” признати.

И радват се народните чеда
На Братство, Равенство и Свобода.

1720.

Във колективния научен труд
Е тихо като в братската могила...
Мълчат маститият творец прочут
И неговата свита многокрила.

Кой автор е на дадена творба
Изглежда няма как да се научи,
Дори и всемогъщата Съдба
Във случая не може да сполучи.

Той се оказва и то неведнъж
Замесен във история трагична,
Но щом преписан е труда на длъж,
Развързката му често е комична.

Тогава всеки автор казва слисан:
“Против желанието ми съм вписан!”

1721.

Обичам Правдата да бъде вечна...
Едва ли някой ще ми възразява.
Аз я възпявам вечна и далечна,
Но тя от никъде не се задава.

Създадена е не само безкрака,
Но също глухоняма и безока,
Заточена на Космоса във мрака
От бляскавите сили на Порока.

Но привидението ѝ живее
И даже някога ми се привижда
Как утешителни надежди сее
И неотслабващи мечти съзижда.

Безспорно е, че този род видения
Са в групата на редките явления.

1722.

Заплашват ни с небесен Страшен Съд,
Но той отдавна вече заседава
И храни почвата с човешка плът
За придобиване на бойна слава.

Започва с малко, свършва с милион,
Според военните комюникета
В прослава на свещения закон,
Заклучен на пророците в Завета.

Кой казва, че бедите на война
Отстъпват на страданията в ада?
Така било е в стари времена,
Сега тук много повече се страда.

Но друг въпрос от хаоса извира:
“Кой този Страшен Съд ще ликвидира?”

1723.

Не е ли странен факт, че на народи
С каквато и да е националност
Съдбата им се често ръководи
От хора със съмнителна нормалност?

Историята не го премълчава,
А и да премълчи не е възможно,
Но важност някаква не му придава,
А то е важно, при това – тревожно.

Тревожна е и повторимостта му,
Засягаща не малко живи люде
И тях един каприз на вожда само
На Оня свят могъл би да прокуди.

Но за беда аз имам впечатление,
Малцина че споделят мойто мнение.

1724.

Американските червенокожи
Не знаеха, че са дечица Божи,

За божество те славеха Маниту,
Навярно по погрешка придобито.

Колумб очите им за Бог отвори
И с тях по християнски заговори...

Той разреди редиците им гъсти
И поголовно всички ги покръсти.

Останалите след обряда живи
Веднага се почувстваха щастливи,

А новият им Господ ги изпрати
Към отредените им резервати

И там след песни и след много танци
Им казаха, че те са индианци.

1725.

Едно недоубито поколение
След всяка от световните войни
Е прокълнато по предназначение –
Мъжете мрат, излишек на жени.

Жени – вдовици без да са венчавани
Се носят като призраци в света
И от поповете са убеждавани
Да се придържат към нормалността.

А младостта им вече е открадната,
Виновникът изчезнал е без вест –
Войната, винаги е безпощадна тя
И кара ни да мрем за чужда чест.

Но вождовете, както ще се сетите,
Не мрат, а пишат на Смъртта отчетите.

1726.

Платените убийци отвращават,
Макар че са с човешки имена,
А лично мен най-много ужасяват
Убийците без повод и цена.

За тях убиването е наслада,
Кого да е убиват, где да е,
Убиват някога и от досада
И трудно някой може да ги спре.

Това са живи бомби в обществото
И те отнемат чуждия живот-
Не различават злото от доброто
Във кървавия смъртен хоровод.

А арестуват ли ги, те ликуват –
По спешност пращат ги да се лекуват.

1727.

Остана ли ми нещо неделимо?
Защо ли трудно ми е да реша?
Желанието непреодолимо
Е да промълвя; “Моята душа”.

Кому е нужно да я преполвява?
Със половин душа кой би живял?
Атаката към мене продължава
От неприятел многолик без жал.

Отдавна те превзеха ни телата
И с тях строят червения си ад,
Но за погребване на Свободата
Душата е гробокопач признат.

За нея битката е продължителна,
Мъчителна и много изтощителна.

1728.

Войни една след друга са описани
От Омир чак до наши времена,
Човеците обаче са орисани
Без общата представа за война.

Тя си остава непреодолимата
Жестокост с неограничен обхват,
Командваща на обществото климата
И всичките оръжия на склад.

Военно е сегашното човечество,
Воюващо или в нетраен мир,
Все в името на милото отечество
И не Христос, а Марс му е кумир.

Измежду боговете на Земята
Марс е със най –високата заплата.

1729.

Жената е само пол. Мъжът е пол и още нещо.

–Ото Вайнингер

За Вайнингер и Ницше бе жената
Проклятието адско на Земята,

Но впримчени във своята идея
Забравяха, че се дължат на нея,

Излезли са от нейната утроба,
А ѝ отвръщат с ненаситна злоба,

Защото от живота им се знае,
Че без успех желали любовта ѝ...

Макар че много книги са прочели,
Не знаят как жена да се спечели

И както в баснята предубедено
Твърдят, че гроздето било зелено.

Единият изчезна без следа,
А другият навреме полудя.

1730.

Със бъдещето си да се гордеем
Бе нашето младжко задължение
И с вярата, че ще го доживеем
Се запасихме с обич и търпение.

Но сполетя ни безобразна горест –
Водачите излязоха предатели!
Това бе срам! О tempoга, о mores!
А от Москва ги бяха всички пратили!

Райк, Слански, Паукер, Трайчо Костов,
Наги,
Доскоро тачени и аплодирани,
Останаха немили и недраги
И от другаря Сталин ликвидирани.

За бъдещето, както стана ясно,
Да се говори вече бе опасно.

1731.

Прочут танцьор на петдесет години –
Прилична тема за една трагедия...
За момък млад той няма как да мине,
Туй факт за зорките театроведи е.

Танцьорът, пълнен със душевни сили,
Държи на хубавата си професия,
Но мускулите са се изхабили
И вече трудно пази равновесие.

Духът със тялото не се разбира
И въпреки добрите намерения
На публиката да спаси кумира,
Той тръгва безвъзвратно към забвение.

Обратно – в политиката угрозата
Със възрастта е главно от склерозата.

1732.

Задача твърде лесна за решаване
Стои пред бъдещите историци
Със университетско преподаване
И трудове под кожени корици.

Грабителите капиталистически
Във обществото ни демократично
Са всички първенци комунистически...
Дали това е “просто и логично”?

Предишното ли алено грабителство
Играе подготвителната роля
Или пари от старото правителство
Без разписка приел е Комсомола?

Причината могла да бъде в двете.
Идете най-добре и разберете!

1733.

Възможност да се създаде съюз
На всички граждани без идеали
Не вярвам никак, че ще е по вкус
На много от партийните централи.

Там идеалите са на кило
И ако никой не ги усвоява,
То цялото идейно потекло
Ще се окажат без пари и слава.

Като със някакъв магичен знак
Ще спрат предизборните маскаради
Във търсене на класовия враг
И на другаря, който ни предаде.

Светът едва ли ще е възроден,
Но може би ще стане по-почтен.

1734.

Мен родолюбието ме разяжда,
Като че ли е някаква отрова
И в отчаяние се то преражда
В безсилието си да очарова.

Обичам миналото на страната
И затова съвременето мразя –
Към ада водено от Сатаната,
Навред то пръска своята зараза.

Невидима градушка е убила
Най-хубавите кълнове в душите,
А управляващата камарила
Е запасена със простащи сити.

Обезсърчен, горчиви сълзи роня,
Но любовта не мога да изгоня.

1735.

Усещане за някакво знамение
Подказва края близък на тирана
И пръв го възприема без съмнение
Служителят във личната охрана.

То плъзва по-нататък из държавата,
Из учрежденията ѝ витае
И тайнствено нашепва на управата:
“Ще се спасявате кой както знае.”

Диктаторът, обвзет от самолюбие,
Единствен на света не забелязва,
Че пълната си власт той вече губи я
И продължава басни да разказва.

Под ножа във последния момент
Той още мисли, че е президент.

1736.

Минавам през годините напред
И виждам нобеловите награди
Със силно променен приоритет
И много интересни изненади.

Въвежда се награда “политик”
За най-добро боравене с лъжите
И най-красноречивия език
При присвояването на парите.

Във гроба Нобел ще си замълчи,
Тъй както и във наше време прави,
Не иска той да противоречи
На бъдещите прогресивни нрави.

А в Комитета поста най-висок
Заема български египтолог.

1737.

Какво би станало във случай, че
Наполеон бе с педя по-висок,
Ако Тулуз Лотрек не бе джудже,
Ако Христос не беше станал Бог,

Ако Уайлд не беше педераст,
А Юлий Цезар по-малко велик,
Ако Атила бе свален от власт
И Ленин не бе станал политик,

Ако Марат не беше с нож убит,
А Лермонтов и Пушкин на дуел
И ако Франко спрян бе пред Мадрид,
А Адолф Хитлер Сталинград превзел?

Не давам отговора изведнъж,
Но зная, че светът не би бил същ.

1738.

Отдавна свободата на печата
Минава за основна свобода,
Тук-там призната, често непризната,
Навсякъде оставя тя следа.

При робството следата е в затвора,
Изписана по каменни стени,
Преди мига когато кръгозора
На автора палачът ще стесни.

При демокрацията тя остава
Привързана към Златния телец –
Божествената връзка е най-здрава
И златото ѝ е върховен жрец.

Следи откриваме, макар и трудно,
Но спи самата нейде непробудно.

1739.

Днес малцинствата ни са защитени,
А мнозинствата кой ще защити?
Живеят те безбожно унизени
И никой мъките им не пести.

Робуват в собствената си държава
Чрез собствените изборни права
И кой ли не към тях си позволява
Да стреля със предателски слова.

Предателството е добре платено
И се оказва ценен занаят,
Особено щом е благословено
И от международния печат.

За сметка на предателската мъст
Един народ разпънат е на кръст.

1740.

Небето си изми добре нозете
В просторите на синьото море,
Със облаци избърса ги и двете,
В дъгата после за да ги простре.

На слънцето широко се усмихна,
Превърза с йод озоновия слой
И после на екватора притихна,
Подготвяйки вечерния покой.

Не закъсня вагонът на звездите
С производител фирма “Млечен път”,
А звезден прах преобрази реките
И те обратно взеха да текат.

Вампирите, от Космоса изчоплени,
Подготвиха глобалното затопляне.

1741.

За стадната природа на Човека
Едва ли нужен е научен спор,
Тя е възникнала от памти века
Като среда за всеки вид терор.

Стадата се нуждаят от водачи –
Законни, много често без закон,
Но също и от опитни палачи,
Като крепители на цар и трон.

Понякога той бива назоваван
Диктатор, президент и консул пръв,
В учебниците е за пример даван,
Но пълна власт е неговата стръв.

А стадото? – За него Свободата
Е нещо невъзможно на Земята.

1742.

*От 1961 делегати на XVII конгрес на ВКП/б/ 1108
са репресирани
–Wikipedia*

Когато вождът възглави властта
Приятелството нявгашно изчезва,
Приема го приятелски пръстта,
Останала едничка с мисъл трезва.

Другарите да разберат не щат,
Те чакат благодарност по заслуги,
Решително не виждат, сякаш спят,
Че времената станали са други.

Палачът сграбчва всекиго от тях
Със безпощадната си планомерност
След като вождът им намира грях
Във недостатъчната благоверност.

И в тази практика за съжаление
Съвсем не се допуска изключение.

1743.

“Удобството на мислене” отдавна
Е важна философска категория
И мъдреци с разпаленост забавна
Обсъждат мозъчните ни подкория.

Аз смятам, че най-важните удобства
Са във божественото съществуване,
Защото удивително способства
За обучение, но без умуване.

Бог дава знанието наготово –
Поява на Земята, и животните,
Дори на собственото свято слово,
С което утешава безработните.

Но той самият как се е родил,
Зад тъмно неведение е скрил.

1744.

Животните без жертвоприношения
Се радваха на дочовешка ера,
Човек обаче внесе изменения
Навред, включително и в тази сфера.

В обикновените неща естествени
Той се опита Божи дъх да внася,
А после обяви ги за божествени
И почна живи жертви да принася.

Говедо, агне, куче, преминаваха
От този свят във онзи през олтара,
Към тях и хора се присъединяваха
В пожертвователната надпревара.

Със тази прогресивна операция
Започна първата цивилизация.

1745.

Науката и не една религия
Отдавна търсят мъдро разяснение
Защо жената все още с вериги е
И на мъжа във срамно подчинение.

С какво мъжът спечелил е изгодата
Да притежава по-могъщи мускули?
Не малко други видове в природата
Това неравенство не са допускали.

Подобни безобразни неуредици
Във животворната организация
Са свързани със пагубни последици
За всеки строй и всяка демокрация.

“Махнете диктатурата на пола!”
Това е прогресивната парола.

1746.

За касоразбивачите се знае,
Че са дошли на този свят след касите,
Но нявга ще узнаем ли кога е
Започнала борбата между класите?

Началото случайно е на pewno
След първия възход на богатшите
А после става и закономерно
Да се говори “техните” и “нашите”.

Заражда се потребността от стражи,
Адвокатура и прокуратура,
От съчинители на оди даже,
А следователно и от култура.

Богатите допуснаха и грешки.
Но казаха, че са общочовешки.

1747.

Изкуствените страсти се разрастват,
Цената им поскъпва всеки ден,
Те над естествените страсти властват
Във този свят, от скука застрашен.

Спорт, филми, проституция и сцена
Развличат, развъртават и крещят,
А Красотата тръпне унижена
И пренебрегната за кой ли път.

Със заместител – втора употреба
Доволни милиони са сега,
А Истината фалшът я погребва
След като бе я увенчал с рога.

Защото и страстта зависи днес
От висшия търговски интерес.

1748.

Трогателно е да се наблюдава
Как робите отиват да се бият
За чужд народ (да се освобождава!?)
И костите им в чужда пръст да гният.

Нима достатъчно е за награда
С безименна прослава да ги кичат,
А собствената им страна да страда
И злобно да плющи над нея бичът?

Отрова крият много идеали
И трябва да се проверят навреме
Преди безброй съдби да са предали
И гробът своя кървав дял да вземе.

Те доста често твърде са красиви
И лесно сграбчват хора доверчиви.

1749.

Не ще забравя никога иконата,
Която вдигнаха срещу терора...
Жени вървяха с нея пред колоната,
Измъчени от глад и от умора.

Убийците от нея не се стряскаха,
От други сили бяха притеснени,
А зрителите бурно ръкопляскаха,
Във Божията сила убедени.

Но на редовното богослужение
Пред образа на същата светица
Червените за общо удивление
Със свещи бяха в първата редица.

Докрай решили бяха да се бранят,
С лъжа дори и Бога като хранят.

1750.

Един инстинкт за самосъхранение,
А колко много съдници си има:
“Защо си жив след тежките мъчения?”
И лепват ти дамба незаличима.

Те, подлещите, скрити и маскирани,
Живели на спокойствие, уютно,
Осъждат грешниците инквизирани
В мелачката на времето барутно.

А вместо тях партийните деятели
Се правят на жреци на Свободата,
Във парламента те са заседатели
И дисиденти, но със задна дата.

Така се ражда нова демокрация
От старата червена клептокрация.

Съдържание

Със Бога бизнесът се прави трудно	7
Народите са два във обща нация:	8
Беда, далеч от всякакво разбиране	9
Понятие “потомствени мръсници”	10
Ако нямаше споразумения	11
Да имитираш честност е задача	12
Понякога си спомням за червените	13
От времето на стария Монтен	14
Предателството? – Смелост или	15
Да си забележителна	16
Твърдеше Аристотел с основание.	17
Каква е тази сила експлозивна	18
Да бъде със успех несправедлив.	19
Големите убийци са известни.	20
Съчувствие по време на война	21
Човек напразно иска да избяга.	22
У нас писателят рецидивист	23
За колективен мозък се говори	24
Дали групирането на поетите.	25
Разчитаха на него както винаги	26
Очаквах всеуе края на покварата	27
Загадката на старите гадатели?	28
Жестокостта е термин не научен.	29

Един продажен автор-стихоплет	30
Не милиони! – Милиарди гинат	31
Компютърните вируси? – Създават	32
Най-нежният поет-войник написа	33
Познавам хора доста по-различни	34
Да обясним човешкото предателство	35
Комунистическият деспотизъм	36
В отлично уредени институти	37
Не давай в твоята партийна къща	38
Обичам всички президентски речи	39
Надлъгването – чест за дипломата	40
Едно видение ме често посещава	41
Във робската държава съществува	42
Във райските съвременни селения	43
Богато храни своите служители	44
“Бандити” вчера днеска вече	45
Открих, че щом най-бедна е	46
Нанякъде се движи медицината	47
В комунистическото ни безвремие	48
Със нечетящите грамотни хора	49
За да разбираш философа Кант	50
От комунизма блика оптимизъм	51
Търпимост? – Има ли свещенна	52
Във разширяващата се Вселена	53
Къде остана доброволността	54
По любопитен начин Красотата	55
Днес суетата в чисто състояние	56

Волтер в закона бъдещ за поетите	57
Да чуеш за великия човек.	58
Когато Бог раздавал времената	59
Сред дребните бандити олигархът	60
Горкото историческо махало	61
Исус Христос прилича на Сократ	62
Следя със неотслабващ интерес	63
Страхът от нашето въображение.	64
Обичам странните закономерности.	65
Убийците очакват снисхождение.	66
В Рим Папата създава кардиналите.	67
На властите из горните етажи	68
Преглеждам данните за популярност	69
Една комунистическа традиция.	70
Международните комуникации	71
Открадне ли човек печатен текст	72
ДС, когато иска да узнае.	73
Изкланите през турско по	74
Вековни робства някак преживяхме	75
Човекът зад бюрото е навъсен	76
Със разорението на Европа	77
От благородни помисли се води	78
Въведе “въобщественик” в езика.	79
На чудесата славни във страната	80
И демокрация, и тирания.	81
Че демокрация и диктатура.	82
Най-първо тя бе деполитизирана	83

Най-честото излишно произнасяне	84
На всички тях съдбата е печална	85
За тях народът е консуматив	86
Кое при публичната екзекуция	87
Не става вече дума за любезност	88
За да изстискаш смисъл от словата	89
Кога ли ще престане да расте	90
Изглежда има някаква нагласа	91
Султаните са имали хареми	92
Не се предвижда никаква забрана	93
В ораторските средства се оказва	94
Свещенни крави другаруват с хората	95
Да, има съвършени екземпляри	96
Мойсей преведе древните евреи	97
Единоумислието ни не е ли	98
Хитлер бил, макар и самовлюбен	99
Законността във общността	100
Със истинския лик на този свят	101
В затвора за оръдие на властите	102
“Началника” във образ обобщен	103
Със Инквизицията милостива	104
Сред слънчевите творчески	105
От текстове на Библията знам	106
Когато превъзбудените зрители	107
Народната любов като представа	108
Защита чакат мечки и мечета	109
Обхваща ме душевен смут голям	110

Да славя нашата червена власт	111
Разкриваш с талантливия си стил	112
Подържането на добрата нива	113
За книги във затвора са лежали	114
Като студент преписваше безспир	115
Със опростачването на народа	116
Повторно дойде, за да ги спаси	117
Приятелство и Истина отдавна	118
С обрати чудновати във езика	119
Лъжата, слабостта, грехът особено	120
Най-висша спреведливост за	121
В самозадоволяваща се честност	122
Отдавна Всевселенския съвет	123
Идеята на Сталин е била	124
Отрича колективната вина	125
Така започва общата инфлация	126
Какви ли не природни красоти	127
Сметта е за мухата благодат	128
Страната е заключена кутия	129
Маркс доста нежно ме сравнява с	130
На адски черен хумор ми пролича:	131
Цинизмът? – Той е честност на	132
Днес новата алхимия не спи	133
На политическите идиоти	134
Във вечността потъват очевидците	135
Освен войната има ли друг начин	136
Показват често себе си поетите	137

В редицата на чакащите щастие	138
Слова със мощ, макар без смисъл	139
С любов към Истината се стремя	140
Предателствата се ценят различно	141
Голямо пролетно поевтиняване	142
Човекът трябва да е благодарен	143
Жестокостта си да документира	144
Падението на един народ	145
Навред едновалентните професии	146
Дали наличността на подлещите	147
За издевателствата над жените	148
Здравеопазването ме привлича!	149
Не знам да има длъжност	150
Един широк кръг недоразумения	151
В Сомалия сред гладните райони	152
Откакто Хитлер беше слязъл в ада	153
Човечеството докато расте	154
Апостолите на Исус Христос	155
Мъничета в големи кабинети	156
При комунистите въпроси няма	157
Наука за мащабни погребения	158
Когато диктатурите се сменят	159
Край мене се източваше редицата	160
Разбрахме: за крадци-милионери	161
Да си прочут без оглед със какво	162
Предсказа Айнщайн кривото	163
Министрите са с няколко	164

Градината на моята душа	165
Защо ли изборната власт е скъпа.	166
Страдания неясни за мъжете	167
Отдавна фаталистите приемат	168
За подмладяване на стара нация	169
Изискан занаят е “богослов”	170
Във самохвалните комюникета	171
Един многоизвестен съдия	172
Щом градска глупост трайно	173
Премъдрите владетели на вярата	174
Способността да предивиква	175
Касапите на българското слово	176
“Деветдесет процента” са	177
Аз бях във група многообещаващи.	178
За разделението на властта	179
Отгде се взема верността на роба	180
Убийственото щастие чрез дрогата	181
От филмите за лекари – герои	182
Властта от комунизма бе превзета	183
Изкупване със вярност на	184
Простащината кой не я прокллина	185
Стръвта към унижение е странна	186
Учудвал съм се много неведнъж.	187
Поетите да променят света...	188
Със принца ляга Кейт или Ванеса	189
Мизерията е отворен свят.	190
Изискан лукс са нашите права	191

Веселие се лее от екрана	192
Тълпа нормални хора полудява	193
Натрапва се във моето съзнание	194
Запазени са любопитни сцени	195
Неверниците са нещастно племе.	196
Съдът е скъп и мутрите решават	197
Успехите заместват неуспехите	198
От бъдещето ни комунистическо	199
Отдавна живо ме интересува	200
Оказва се, че доста политици	201
Краси “почтенната борба за власт”	202
Ще възроптаем ли, че вече век.	203
За простите човеци в низините	204
Как често мъчениците на Славата	205
Диктаторът не иска свое име	206
Режимът на червените говеда.	207
Опитвам да надзърна във душата.	208
След като слезъл от небето синьо	209
Страни на чудесата има разни.	210
“Гаранция е вашият живот	211
Човечеството много трудно следва	212
Модерно робство железобетонно.	213
Лъжливите пророци са навред.	214
При буржоазната аристокрация	215
Народът ни е пълен със мълчание.	216
Гневът, един от седем смъртни	217
Какъв не съм аз отговарям смело	218

Безсмъртие, защо ни заблуждаваш?	219
Човек написва нещо криво-ляво	220
Ако светът се бореше за здраве	221
Да славиш вождовете е умение	222
За “Хляб и Свобода” е тъй типично	223
Да бъде даром високо поставен	224
Аз наблюдавам с горест	225
От милиардите, използвали Земята	226
Осеяни със страхове са дните	227
Какво ни завещава комунизмът	228
Знам мигове ужасно	229
Къде е силата на политика	230
Със верноподаничество се ражда	231
От нищо е възникнала Вселената!	232
Чета със изключително внимание	233
Обгръщаме народа със внимание	234
Палачите при Сталин се изтриваха	235
Мечтаех да възпявам всичко свято	236
Този свят е обетован	237
Откакто като враг те уволниха	238
Палачът никога не е самотен	239
Приема се, че изповед лирична	241
От слава са най-здравите капани	242
Да свържеш помежду им вековете	243
Естественият източник на злото	244
За чистота на вярата горяха	245
Днес Престъплението изпреварва	246

Хормоните в съюз със витамините	247
Да четеш една едничка книга	248
Усещане за “ние” и за “те”	249
Демоните на смътното очакване	250
С подготвени убийци разполага	251
Маймуната, невинното животно	252
Общуваха пророците с Небето	253
В измислената пирамида	254
Страни от всяко зло кой както	255
Под наем се предлагат днес утроби	256
Какво е Онзи свят за комунистите?	257
Властта се взима често с	258
Спомените, лоши и добри	259
Лъжата може да е идеална	260
Тъй както всички други паразити	261
Не знам защо са подредени нормите	262
Образованието е богатство!	263
Беднякът беше честен и способен	264
Държавите със ядрени отрови	265
Във робствата съзирам много	266
Тиранът вижда уважение	267
Предизборните масови събрания	268
Поетът, щом ще се сравнява с поп	269
Наемният поет яде огризките	270
Дерзаят мъдреците на света	271
За роба спуснатата демокрация	272
Според изследванията научни	273

Защо със Бог се лесно инфектират	274
Човекът, със когото се видях	275
Кралете нямат собствен трудов	276
Какво се случва със тираните	277
По производство на бездомни хора	278
Защо ли от победата наградата	279
Тъй много ми се иска да узная	280
Във кралската любов без страх	281
Задълго плоска беше ни планетата	282
Едната партия му беше малка	283
“Какво е болест идеологична	284
Признания, изтръгнати с мъчения	285
На Миналото как да се помогне?	286
“Ако” Историята не признава	287
Семейството, разправят, се разпада	288
Терорът бе оръжие на слабия	289
Аз съм злокобен и се чистя често	290
Преравайки набързо вековете	291
На Истината нужна е утеха	292
За липсващата част на барионите	293
При комунизма няма реализъм	294
Сюли Прюдом е с нобел за	295
Народ управници когато сменя	296
При жертвоприношение на хора	297
Една република да се погребва	298
За вожда важно е да не признава	299
За лириката любовта е дар	300

Държавата ни, мащеха народна	301
Нерядко учените се вглъбят	302
Вопиющата противоположност	303
Чудовище жестоко е Забравата!	304
Не са достатъчни три измерения	305
Не съществува милост във	306
Стихът е ненаситен по обем	307
Обществената невъзприемчивост.	308
Заети с необичани занятия	309
Властта прилича твърде на одежда	310
Величието е извън сравнение	311
Не се ли стряскате от изявление:	312
Към леди Макбет движи се Офелия	313
Изчел съм философски съчинения	314
Отдавна залезът привлича силно.	315
При комунизма има категория.	316
Заместникът на Бога на Земята	317
Преситен е светът от развлечения	318
Измъчваме се ден и нощ.	319
Властта се отличава с много знаци	320
Тълпата – разнородна и единна	321
Продажен съд, продажен прокурор	322
През пролетта възпяват се цветята.	323
Под университетската ни стряха	324
При феодалния социализъм	325
Във колективния научен труд	326
Обичам Правдата да бъде вечна.	327

Заплашват ни с небесен Страшен	328
Не е ли странен факт, че на народи	329
Американските червенокожи	330
Едно недоубито поколение	331
Платените убийци отвращават	332
Остана ли ми нещо неделимо?	333
Войни една след друга са описани	334
За Вайнингер и Ницше бе жената	335
Със бъдещето си да се гордеем	336
Прочут танцър на петдесет години	337
Задача твърде лесна за решаване	338
Възможност да се създаде съюз	339
Мен родолюбието ме разяжда	340
Усещане за някакво знамение	341
Минавам през годините напред	342
Какво би станало във случай, че	343
Отдавна свободата на печата	344
Днес малцинствата ни са защитени	345
Небето си изми добре нозете	346
За стадната природа на Човека	347
Когато вождът възглави властта	348
“Удобството на мислене” отдавна	349
Животните без жертвоприношения	350
Науката и не една религия	351
За касоразбивачите се знае	352
Изкуствените страсти се	353
Трогателно е да се наблюдава	354

Не ще забравя никога иконата 355
Един инстинкт за самосъхранение 356